

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Dette forslag til Inatsisartutlov om grønlandske slædehunde supplerer de almindelige regler om beskyttelse af og forsvarligt hold af dyr, som findes i Landstingslov om dyreværn.

Baggrunden for forslaget er et ønske om at beskytte og adskille reguleringen af grønlandske slædehunde fra almindelige hunde samt katte, hvorfor reguleringen af slædehunde nu udskilles med dette forslag til Inatsisartutlov om hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde, og reguleringen af hunde og katte samtidig udskilles i Inatsisartutlov om hold af hunde og katte, som fremlægges samtidig til Inatsisartuts behandling.

Inatsisartutloven om hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde indfører mere fokus på omsorgsfuld behandling af slædehunde, og viderefører og udbygger en række betingelser for at holde slædehunde, herunder krav til ID-mærkning og registrering, vaccination, og indfører krav om anmeldelse af flytning af slædehunde i kommunen eller fra en kommune til en anden.

Forslaget tager først og fremmest sigte på at skabe en homogen og forsvarlig ramme for, hvordan slædehunde skal holdes og behandles. Dernæst er regelsættets opgave at beskytte den grønlandske slædehund som race i en tid, hvor bestanden igennem de senere år har været støt nedadgående som følge af bl.a. sygdomsudbrud, samt ændringer i livsstil og klima, der har ført til øget brug af snescooter på bekostning af hundeslæde samt indskrænkning af havisen. Beskyttelseshensynet afspejles endvidere i videreførelsen af og overbygningen på det nuværende vaccinationsprogram. Regelsættet skal desuden skabe klarhed om ansvarsfordelingen mellem lovens aktører samt sikre de nødvendige beføjelser for myndighederne. Myndighedskontrollen er strammet op og følger samme systematik som Inatsisartutlov om hold af hunde og katte, således at Naalakkersuisut påser overholdelsen af loven, Veterinærmyndigheden er tilsynsmyndighed i sager om veterinære forhold, jf. nedenfor, og kommunalbestyrelsen varetager den lokale og daglige administration og tilsyn, og skal rådføre sig med Veterinærmyndigheden efter lovens regler og efter behov. Veterinærmyndigheden er klageinstans for kommunalbestyrelsen.

Departementet for Fiskeri og Fangst (APN) varetager den overordnede planlægning, udvikling og gennemførelse af en række konkrete initiativer på veterinærområdet på grundlag af Naalakkersuisuts og Inatsisartuts generelle politiske målsætninger og konkrete beslutninger.

Veterinær- og Fødevarermyndigheden i Grønland, herefter benævnt Veterinærmyndigheden, er en del af APN og varetager de driftsmæssige og departementale opgaver på veterinær- og

fødevareområdet. Dette omfatter forvaltning og administration af lovgivning i tilknytning til Selvstyrets regelsæt vedrørende levnedsmidler, zoonoser, dyreværn, hunde- og kattehold samt konsulentbistand vedrørende slædehunde og landbrugernes besætninger. Veterinærmyndigheden koordinerer endvidere de veterinære grænseflader mellem Grønland og Danmark i samarbejde med Miljø- og Fødevareministeriet og dets relevante styrelser. Derudover fører Veterinærmyndigheden tilsyn med det landsdækkende hundevaccinationsprogram, der er implementeret fra 2017.

2. Hovedpunkter i forslaget

2.1. Skærpede krav til omsorgsfuld behandling

Forslaget afløser den hidtidige landstingslov om slædehunde, samt hunde og katte fra 1998 med senere ændringer og ajourfører dermed de skærpede krav til forsvarlig behandling af slædehunde, som siden 1998 har udviklet sig og bl.a. er kommet til udtryk i en vedtagelse af dyreværnsloven. Disse hensyn til dyrene er generelt indarbejdet i bestemmelserne i lovudkastet og suppleres af dyreværnsloven.

2.1. Flytning og transport af slædehunde

Reglerne om flytning samt transport af slædehunde uddybes og skærpes, således at det tydeliggøres, hvilken by eller bygd slædehunden kommer fra, idet slædehundeejerne skal melde flytning til kommunerne, når de flytter deres slædehunde. Loven har til hensigt at sikre, at der kun er grønlandske slædehunde i slædehundedistriktet. Derfor placeres bevisbyrden for at ens slædehunde er af racen grønlandsk slædehund tydeligt hos hundeejeren og ansvaret for registrering af slædehunde hos kommunerne. På nuværende tidspunkt findes der ingen kommerciel DNA-testning for grønlandske slædehunde, hvorfor det ikke er muligt for privatpersoner at få testet deres hund. Såfremt en kommerciel test skulle blive tilgængelig, sikrer loven, at reglerne vedrørende DNA-testning er klare.

De mange sygdomsudbrud blandt slædehunde i de senere år har medført et behov for at føre en grundigere kontrol med transporten af slædehunde, idet myndighedernes smittesporing har vist, at flere af disse sygdomsudbrud skyldes flytning af hunde internt i slædehundedistriktet. For at forhindre sygdoms- og smittespredning, skal slædehundeejere anmelde flytning af og rejse med slædehunde, der krydser by- og kommunegrænser. Samtidig har myndighederne nu mulighed for at udstede midlertidige forbud mod flytning af slædehunde inden for visse områder, hvis der er risiko for smittespredning.

2.2 Hundeslædevæddeløb

Forslaget indfører en række nye tiltag vedrørende hundeslædevæddeløb.

Hundeslædevæddeløbene er en stor del af den grønlandske kulturarv, hvilket forslaget tager udgangspunkt i. Samtidig er det nødvendigt at sikre, at forholdene omkring afholdelsen af disse væddeløb sker under hensyntagen til slædehundenes velbefindende, og at sikre fair og lige betingelser for de deltagende i løbet. Anvendelse af dopingmidler til slædehundene i forbindelse med løbet forbydes. Drægtige og diegivende tæver må ikke deltage i løbet. Der stilles krav om, at

de ansvarlige for afholdelsen af væddeløb opstiller et regelsæt, der skal sikre, at hundeslædevæddeløbene afvikles under gode forhold for både slædehunde og mennesker.

2.3 Hundeøer

I forslaget indføres nye regler, som skal regulere brugen af hundeøer. Forslaget har til hensigt at løfte slædehundredens velfærd på flere områder, men også at bibeholde traditioner. Derfor vil forslaget sikre, at ansvaret omkring brugen af hundeøer bliver tydeligere. Det bliver lovpligtigt for slædehundeejeren at føre tilsyn med sine slædehunde hver dag og sikre sig, at deres foder- og drikkeforhold er i orden. Samtidig skal der være et skilt på hundeøen med slædehundeejerens kontaktoplysninger, så vedkommende hurtigt kan kontaktes, hvis der opstår problemer med slædehundene.

2.4 Vaccinationsprogrammet

Vaccinationsprogrammet er dags dato udformet således:

Vaccination nr.	Alder på slædehunden	Hundesyge/ parvovirus	Rabies	Tid mellem vaccinationer
1	3 måneder gammel	X		-
2	Ca. 4 måneder gammel	X	X	3-5 uger
3	Ca. 1 år gammel	X		6-12 måneder
4+	Ca. 4 år gammel	X	X	3 år

Ved denne Inatsisartutlov vil vaccinationsprogrammet blive udformet således:

Vaccination nr.	Alder på slædehunden	Hundesyge/ parvovirus	Rabies	Tid mellem vaccinationer
1	3 måneder gammel	X		-
2	Ca. 4 måneder gammel	X	X	3-5 uger
3	Ca. 1 år gammel	X	<u>X</u>	6-12 måneder
4+	Ca. 4 år gammel	X	X	3 år

I forhold til gældende lovgivning ("Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 22 af 17. september 1997 om bekæmpelse af rabies (hundegalskab)" og "Inatsisartutlov nr. 24 af 28. november 2016 om ændring af Landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold (Ændringer om lovpligtig vaccination, mærkning samt registrering af hunde)" er der tilføjet en vaccinationspligt mod rabies, når

slædehunden er 1 år gammel. Dette skyldes, at både den aktuelle vaccineleverandør (Boehringer Ingelheim Animal Health Nordics A/S) og de internationale, anerkendte vaccinationsforskrifter, som formuleret af World Small Animal Veterinary Association (WSAVA), <https://onlinelibrary.wiley.com>, søg ”WSAVA vaccination guidelines for the dog and the cat”, anbefaler en booster-vaccination 1 år efter første vaccination mod rabies, som foretages ved 4 måneders alderen, for at sikre, at vaccinerede dyr er beskyttet ved bid fra rabiesinficerede dyr. Således gøres vaccinationsprogrammet mere tidssvarende, og det sikres, at både slædehunde og mennesker er beskyttet bedst muligt mod rabies.

2.5 Indretning af dyrehospitaler m.v.

Reglerne omkring oprettelse samt indretning og drift af dyrehospitaler er blevet skærpet. Det samme gælder for forskning og indsamling af data om slædehunde. Der er i den senere tid set eksempler på udenlandske organisationer og forskere, som rejser her til landet og foretager forskellige forsøg og indgreb på de herboende slædehunde, uden de grønlandske myndigheders viden og uden om deres kontrol. Reglerne på området bliver derfor strammet, således at der skal indhentes tilladelse fra Veterinærmyndigheden for at sikre, at eventuelle forsøg og indgreb, samt rådgivning og forskning sker under kontrollerede og godkendte forhold, og at den viden, der måtte tilvejebringes i forbindelse hermed, kommer Veterinærmyndigheden til gode og sker i respekt for den grønlandske kulturtradition omkring slædehundehold. Udover at sikre kontrol med praksis på dette område, skal denne opstramning også være med til at beskytte den grønlandske slædehund mod ikke-godkendt praksis og unødige, uetiske dyreforsøg.

2.6 Udvidede foranstaltningsmuligheder

I tidligere lovgivning har det alene været muligt at idømme foranstaltninger i form af bøde. Der bliver nu mulighed for idømmelse af andre foranstaltninger i det omfang anklagemyndigheden og retten finder det nødvendigt. Disse kan for eksempel være konfiskation eller anstaltsanbringelse. Der ses undertiden særdeles grove eksempler på overtrædelse af reglerne om slædehundehold og dyrehold i almindelighed, hvor idømmelse af bøde ikke står mål med den overtrædelse, der er begået. Det er derfor nødvendigt at udvide typerne af de foranstaltninger, der finder anvendelse på området for at tilpasse regelsættet den dyreværns mæssige udvikling, der er sket siden den oprindelige lov blev skrevet tilbage i 1998.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget viderefører og udbygger den lovpligtige vaccination, ID-mærkning og registrering, som blev indført den 1. januar 2017 ved ændring af Landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold (Ændring om lovpligtig vaccination, mærkning samt registrering af hunde), som indførte et større vaccinations- og registreringssystem, som for katte og hunde er brugerbetalt, og for slædehunde og fårehunde betalt af Landskassen. Det er i vidt omfang dette system, der videreføres og udbygges, og derfor må formodes kendt og indkørt i kommunerne.

Indførelse af en ekstra rabiesvaccination vil medføre ekstraudgifter for Landskassen på 100.000 kr. det første år efter lovens ikrafttrædelse samt 200.000 kr. pr. år i de efterfølgende år. Dertil kommer en mindre omlægning af arbejdsgangene og administrationen i Veterinærmyndigheden.

Der må påregnes ekstra udgifter til vacciner, såfremt kommunerne i en indkøringsfase ikke udfører vaccinationerne i henhold til de lovpligtige retningslinjer for programmet, og der derfor må vaccineres på ny. Denne udgift påhviler kommunerne. Der kan ikke beregnes et præcist beløb, da det vil være afhængigt af mange forhold. Prisen pr. vaccine inkl. sprøjte er 31 kr. for rabies-vacciner og 36,50 kr. for hundesyge/parvovirus-vacciner (priserne er pr. 4. kvartal 2020 og er inkl. fragt fra leverandøren til Grønland). Dertil kommer udgifter til forsendelse internt i Grønland fra Veterinærmyndigheden til kommunerne og kommunernes administrative udgifter. Reglerne vedrørende hundeejer og hundeplasser vil i begyndelsen påføre kommunerne et vist merarbejde med planlægning og kontrol. Det antages, at antallet af hundeejer vil falde i takt med implementeringen.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Der er ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed

Forslaget forventes ikke at få konsekvenser for miljø og natur. Indførelse af booster-vaccinationen mod rabies er en konsekvens af internationale anbefalinger og implementeringen heraf forventes at styrke borgernes værn mod rabies.

6. Konsekvenser for borgerne

Loven præciserer hundeejernes ansvar for at sikre, at deres slædehunde bliver korrekt vaccineret. Derfor skal slædehundeejerne være langt mere proaktive i forhold til aftaler med kommunen om dette. Det præciseres også, at der er krav til, hvorledes slædehundene er bundet og behandlet. Dette forventes at give en minimal merudgift for den enkelte slædehundeejer.

7. Andre væsentlige konsekvenser

Forslaget forventes at sikre en sundere og stærkere bestand af slædehunde. Fremadrettet forventes det at medføre stærkere og sundere slædehunde med en længere levetid og deraf afsmittende værdiforøgelse af den enkelte slædehund.

Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser

§ 1

Denne bestemmelse fastlægger Inatsisartutlovens anvendelsesområde. Inatsisartutloven omfatter således ethvert slædehundehold, der befinder sig i slædehundedistriktet. Der tages både højde for store slædehundehold og meget små slædehundehold på f.eks. kun 1 eller 2 slædehunde. Det er blevet mere udbredt, at de, som bor i slædehundedistriktet, benytter deres slædehunde både som brugsdyr og kæledyr. Derfor omfatter denne Inatsisartutlov både erhvervsmæssigt og ikke-erhvervsmæssigt slædehundehold.

Bestemmelsen tager ligeledes højde for slædehunde, som flyttes mellem områder i hundeslædedistriktet i lovlig transit i området udenfor for hundeslædedistriktet.

Inatsisartutloven giver mulighed for at Veterinærmyndigheden kan give tilladelse til at indføre andre hunde end slædehunde i slædehundedistriktet, når disse hunde er servicehunde eller myndighedshunde, og disse skal da som minimum følge lovens vaccinationsprogram.

§ 2

Bestemmelsen anfører definitioner af visse begreber, der anvendes i Inatsisartutloven.

Til nr. 1

Definitionen af udtrykket 'slædehundedistriktet'. Området defineres geografisk i bestemmelsen og illustreres af et kort vedlagt som bilag til loven. Omvendt kan det landområde, som ikke er en del af slædehundedistriktet, og således falder uden for lovens anvendelsesområde defineres således: Området syd for 66. breddegrad på Vestkysten, Sydgrønland og Østkysten neden for Kap Farvel vest for 44. vestlig længdegrad.

Til nr. 2

Definitionen af udtrykket "slædehund". I denne Inatsisartutlov anvendes udtrykket synonymt med hunde af racen grønlandsk slædehund. Hunde, som almindeligvis associeres med slædehunde eller "brugshund", såsom racerne Siberian Husky og Alaskan Malamut, falder således uden for denne definition. Dette er også tilfældet med slædehunde, der stammer fra andre lande end Grønland, f.eks. Island, Norge eller Canada.

Der eksisterer i øjeblikket ikke en national beskrivelse af racestandarden for den grønlandske slædehund, det vil sige, der findes ikke er en objektiv konstaterbar beskrivelse af racens udseende, som gør det muligt på baggrund af ydre kendetegn at identificere, hvorvidt en hund er af racen grønlandsk slædehund eller ej. Imidlertid er den grønlandske slædehunds DNA blevet kortlagt og dens genom er velbeskrevet og adskiller sig tydeligt fra andre hunderacer, men det er for tiden ikke muligt for en hundeejer at få DNA-testet sin hund kommercielt. Veterinærmyndigheden har derfor indført en administrativ procedure til bestemmelse af en grønlandsk slædehunds race, hvorefter

slædehunden anses for at være en grønlandsk slædehund, når kommunalbestyrelsens ansvarlige på området, det vil i praksis ofte være hundeinspektører eller hundevaccinatører, vaccinerer, ID-mærker og registrerer hunden i det nationale hunderegister. Denne procedure er udviklet, fordi ansvaret for hundehold påhviler de lokale myndigheder, som besidder den nødvendige lokale indsigt og ekspertise på slædehundeområdet.

§ 3

Til stk. 1

Bestemmelsen skal sammenholdes med definitionen af ”slædehundedistriktet” i § 2, nr. 1, og fastslår, at det kun er hunde af racen grønlandsk slædehund, der må opholde sig i slædehundedistriktet, samt at slædehunde ikke må holdes andre steder i Grønland. Dette indebærer, at slædehunde, der ulovligt er udført fra distriktet til andre dele af Grønland, skal aflives. Bestemmelsen udelukker derimod ikke, at grønlandske slædehunde kan udføres til andre lande.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastlægger, at al indførsel af andre hunde end slædehunde til slædehundedistriktet er forbudt. Her anvendes ”andre hunde” som et samlet begreb for alle andre hunderacer end grønlandsk slædehund. Al indførsel er forbudt, uanset om der er tale om langvarigt ophold eller ophold af ganske kort varighed, jf., dog stk. 3. Hunde betragtes som indført i slædehundedistriktet i det øjeblik, de befinder sig på landjorden, eller mindre end 10 meter fra kystlinjen omkring slædehundedistriktet, herunder også ved fjordindløb.

Til stk. 3

Bestemmelsen er en undtagelse til stk. 2 og fastslår, at Veterinærmyndigheden kan tillade, at tjenestehunde fra f.eks. skattestyrelsen eller politiet indføres, samt servicehunde, dvs. hunde, som er dokumenterbart særligt træned til at bistå private personer med et fysisk handicap, indføres og holdes i slædehundedistriktet. Tilladelse kan kun ske på baggrund af ansøgning, der stiles til Veterinærmyndigheden. Tilladelse til hold af servicehunde kan kun meddeles personer, som har et dokumenteret fysisk handicap. Her tænkes blandt andet på blindhed eller nedsat førlighed. Det er alene tjeneste- og servicehunde, som har gennemgået en særlig uddannelse, der er omfattet af bestemmelsen. Hjælpehunde betragtes derfor ikke som omfattet af undtagelsesmuligheden, da bestemmelsen alene omfatter fysiske handicap, og ikke psykiske. Bestemmelsens andet punktum giver ligeledes Veterinærmyndigheden mulighed for efter ansøgning at tillade adgang for offentlige myndigheders tjenestehunde, f.eks. skattestyrelsen, politiet eller beredskabet. Såfremt der er tale om træning og øvelser, skal ansøgning indsendes i behørig tid som giver Veterinærmyndigheden en uge til fjorten dage at tage stilling til sagen.

Til stk. 4

Bestemmelsen oplister en række betingelser for indførsel af tjenestehunde og servicehunde. Listen er ikke udtømmende. Der kan ligeledes stilles krav om, at indførte hunde kun må færdes særlige steder og under særlige vilkår, samt krav om at indførte hunde skal bære angivelse af, at der er tale om en tjeneste- eller servicehund for eksempel et dækken eller en sele med tydeligt myndighedslogo, eller at hundeføreren skal bære uniform. Betingelserne kan variere efter hundens anvendelse og af den konkrete situation.

I forbindelse med beskyttelse af den grønlandske slædehund mod visse sygdomme skal tjenestehunde og servicehunde som minimum følge de til enhver tid gældende vaccinationsprogrammer for slædehunde.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastslår, at slædehunde, som har været ført ud af slædehundedistriktet, ikke må genindføres. Dette gælder al udførsel af slædehunde, uanset om udførslen kun har været ganske kortvarig jf. dog § 4 stk. 5, hvorefter Veterinærmyndigheden kan tillade flytning af slædehunde mellem områder i slædehundedistriktet, der er betinget af transit i området uden for slædehundedistriktet.

Til stk. 6

Bestemmelsen er en konsekvens af indførsels- og udførselsforbuddet i stk. 1, og indført for at beskytte den grønlandske slædehund mod sygdom og opblanding af racen.

Beskyttelseshensynet retter sig således mod den situation, at ulovligt udførte slædehunde ved senere indførsel vil kunne smitte andre slædehunde, ligesom muligheden for genindførsel af slædehunde ville kunne føre til en udtynding af racen, såfremt de har parret sig med andre hunde udenfor slædehundedistriktet, som kan føre til afkom, der ligner grønlandske slædehunde og derfor upåagtet ville kunne indføres ulovligt til slædehundedistrikt med fare for parring og opblanding af racen.

Bestemmelsens sidste punktum indfører en pligt til at anmelde begrundet mistanke om, at der befinder sig en ulovligt indført grønlandsk slædehund i distriktet, og lægger således op til, at lokalbefolkningen solidarisk værner om den grønlandske slædehund.

§ 4

Til stk. 1

Bestemmelsen omfatter de tilfælde, hvor en slædehundeejer ønsker at flytte sine slædehunde, uanset om denne flytning er permanent eller midlertidig, dog omfatter den ikke helt korte ophold f.eks. ved jagtture og turistture eller ved flytning i forbindelse med ophold i få dage på andre steder end egen hundepads. I tilfælde af meget lange slædeture fra en by til en anden skal der meddeles flytning. Der er tale om flytning i bred forstand lige fra en ny hundepads i byen/bygden til flytning til en ny by/bygd inden for slædehundedistriktets grænser. Dette ses undertiden, hvis ejer for eksempel skal

flytte bopæl varigt, eller besøge slægtninge, eller deltage i hundeslædevæddeløb, ophold på fangst- og fiskepladser hele vinteren, m.v.

Når ejeren af en slædehund ønsker at flytte den til en anden by eller bygd i den nuværende bopælskommune, skal vedkommende ligeledes anmelde flytningen til bopælskommunen. Hensigten er at sikre, at kommunen ved, hvor slædehundene er og har mulighed for opsyn, for derved at nedsætte risikoen for spredning af sygdomme, tilse slædehundredes generelle sundhedstilstand samt påse, at hundepladsens indretning følger lovens bestemmelser. Kommunen skal ligeledes vide, hvor mange hunde der er, for at kunne følge det lovpligtige vaccinationsprogram. Bestemmelsen fastslår, at når flytningen indebærer, at slædehunden føres fra en kommune til en anden kommune, skal ejeren anmelde flytningen til både fraflytnings- og tilflytningskommunen.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at anmeldelse om flytning som minimum skal indeholde oplysninger om det antal slædehunde, der ønskes flyttet, deres vaccinationsstatus og ID-mærkningsnumre. Disse oplysninger kan tilgås i det nationale dyreregister, som fraflytningskommunen og Veterinærmyndigheden har adgang til.

Til stk. 3

Bestemmelsen bemyndiger kommunalbestyrelsen til at forbyde flytningen, såfremt slædehundene ikke er ID-mærkede eller vaccinerede, eller såfremt der foreligger nærliggende risiko for smittespredning og sygdomsudbrud. Kommunalbestyrelsen kan eventuelt indhente en vurdering fra Veterinærmyndigheden vedrørende risikostatus.

Til stk. 4.

Bestemmelsen ligger i forlængelse af stk. 3 om områder, hvor der er nærliggende risiko for smittespredning, og indfører forbud mod at flytte slædehunde til områder, hvor der allerede er udbrud af sygdom eller epidemier.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastslår, at kommunalbestyrelsen kan meddele ejeren påbud om at flytte slædehundene fra byen eller bygden, såfremt flytningen er foretaget uden forudgående anmeldelse til kommunen efter stk. 1 og 2.

Slædehundene kan dog kun flyttes tilbage til fraflytningskommunen/fracflytningsbyen/bygden, hvis dette kan ske dyreværns-mæssigt forsvarligt. Dette aspekt skal tilgodeses ved vurdering af slædehundredes egnethed til transport, selve transporten, samt hvorvidt der er en modtager på slutdestinationen.

Kommunalbestyrelsen har også mulighed for at oprette en midlertidig hundepads til det nyankomne hundehold. Denne hundepads skal ligge isoleret fra stedets andre hundehold og

slædespor. Den midlertidige hundeplass skal ses som en slags midlertidig parkering af hundene, indtil hundeejer efterlever kravene i flytteanmeldelsen.

Til stk. 6

Bestemmelsen om, at kommunalbestyrelsen skal sikre, at slædehundredes vaccinationsstatus er i overensstemmelse med det lovpligtige program, følger af kommunalbestyrelsens tilsyn med vaccinationsprogrammet, jf. § 46, stk. 1, og § 23.

Til stk. 7

Bestemmelsen bemyndiger Veterinærmyndigheden til at udstede en særlig tilladelse ved flytning af slædehunde mellem områder i slædehundredistriktet, der er betinget af transit i området uden for slædehundredistriktet. En flytning fra østkysten til vestkysten, kan kræve transit i Nuuk. Den særlige tilladelse vil blandt andet været betinget af en særlig årsag til flytningen, transportruter, muligheder for isolering under transit og håndtering af slædehunden under transport og transit samt vurdering af, hvorvidt rejsen er dyreværns mæssigt forsvarlig.

§ 5

Til stk. 1

Bestemmelsen fastlægger, at i tilfælde af tvivl om en hunds oprindelse, er det ejeren, der skal løfte bevisbyrden for, om hunden er af racen grønlandsk slædehund eller ej. Det kan blandt andet gøres ved fremvisning af dokumenter, der oplyser, om hunden er ID-mærket og registreret i den nationale hundedatabase, jf. den administrative procedure beskrevet under bemærkningerne til § 2, nr. 2.

Da det er kommunerne, der har ansvaret for arealtildeling og administration af hundehold, vil ejeren i første omgang skulle kunne dokumentere over for bopælskommunen, om hunden er af grønlandsk slædehund. Såfremt ejer har meldt flytning i henhold til § 4, stk. 1, vil flytningen og oplysningerne i den nationale hundedatabase kunne fungere som bevisførelse. Såfremt der fortsat er tvivl om en hunds oprindelse, skal kommunen eller ejer inddrage Veterinærmyndigheden i sagen, der fungerer som øverste myndighed og træffer endelig afgørelse herom, jf. stk. 4 nedenfor.

Til stk. 2

Bestemmelsen sikrer, at såfremt det tager lang tid at komme frem til en afgørelse om, hvorvidt en hund er af racen grønlandsk slædehund, kan den holdes adskilt fra slædehunde, mens situationen vurderes. Denne adskillelse kan ske såvel fysisk som ved kemisk neutralisering. Formålet med isolationen er at forebygge uønskede parringer samt spredning af sygdomme.

Til stk. 3

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut mulighed for at fastsætte regler for dokumentation i forbindelse med bevisførelsen. Dette kan f.eks. være ved udvikling af sikrere testmetoder til

identifikation af slædehunde, såsom DNA-testning. Anvendelse af disse testmetoder kan medføre en måske ikke ubetydelig udgift for ejer eller det offentlige, hvorfor der er behov for at kunne fastsætte regler for anvendelse af denne type bevisførelse.

Til stk. 4

Bestemmelsen bemyndiger Veterinærmyndigheden til at træffe den endelige afgørelse i sager, hvor der er tvivl om, hvorvidt en hund er af racen grønlandsk slædehund eller ej. Bestemmelsen vægter nødvendigheden og vigtigheden af, at den endelige beslutning træffes efter samråd med den relevante kommune og eventuelle andre myndigheder, som har et lokalt og særligt kendskab til den grønlandske slædehund. Såfremt Veterinærmyndigheden afgør, at hunden ikke er af racen en grønlandsk slædehund, skal den som udgangspunkt aflives, såfremt den ikke straks kan flyttes på en dyreværnsforsvarlig måde, dvs. at den er rask og bliver transporteret under forsvarlige forhold og der er en ejer, der kan tage imod den og huse den.

Til stk. 5

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere regler for, hvem der skal afholde udgifterne forbundet med isolation, kemisk neutralisering eller andre tiltag.

§ 6

Til stk. 1

Bestemmelsen bemyndiger Veterinærmyndigheden til at foretage aflivning eller returnering af hunde, som er ulovligt udført af, eller indført til slædehundedistriktet. Veterinærmyndigheden kan bemyndige andre instanser, herunder kommunalbestyrelsens hundefanger og hundespektør til at foretage de faktiske handlinger, hvis det skønnes rimeligt af hensyn til, at hunden ikke lider eller smitter eller for at undgå unødige omkostninger.

Bestemmelsen sidste punktum pålægger ejer at afholde udgifter forbundet med aflivningen eller returneringen. Udgifter forbundet hermed kan både omfatte selve aflivningen og den efterfølgende forsvarlige destruktion af kadaver for at forhindre eksempelvis smittespredning. Udgifter kan også omfatte ophold, foder, transport m.v. i forbindelse med en returnering.

§ 7

Bestemmelsen fastlægger en legal minimumsalder for hold af slædehunde. Hold af slædehunde kræver en vis modenhed og erfaring, hvorfor der er sat en aldersgrænse på 18 år. Man kan derfor kun registreres i det nationale dyreregister som ejer, når man er 18 år, og det er ligeledes den registrerede ejer, der ifalder ansvar og kan sanktioneres, dvs. forældrene eller værgeren til den umyndige, der holder slædehunde.

§ 8

Til stk. 1

Bestemmelsen fastlægger det grundlæggende ansvar, der påhviler enhver, der holder og ejer slædehunde, at sørge for at disse behandles omsorgsfuldt, herunder at de huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres behov i overensstemmelse med praktiske og videnskabelige erfaringer jf. Landtingslov om dyreværn.

Det tilstræbes hermed, at slædehunde passes i henhold til ikke blot århundreders erfaringer med hold af slædehunde i Grønland, men også i henhold til nye og dokumenterede videnskabelige erfaringer. I vurderingen skal således inddrages de grønlandske traditioner, men også i høj grad hvad nyere tids forskning vedrørende dyrs velfærd anviser.

Til stk. 2

Ud over den generelle pligt i stk. 1, skal slædehunde specifikt have adgang til, hvad der oplystes i denne bestemmelse, idet det bemærkes, at sne traditionelt accepteres som væske på lige fod med vand.

Til nr. 1

Slædehunde skal have adgang til tørt leje samt værn mod vind og vejr. Benævnelsen "tørt leje" afskærer ikke muligheden for, at slædehundene placeres på eksempelvis havis om vinteren. Med tørt leje forstås solidt leje, hvor der ikke forefindes vand eller fugt, idet der med fugt tænkes på de situationer, hvor slædehunde står på havis, og risikerer at stå i vand om foråret, når isen begynder at smelte. Slædehunden skal ligeledes have mulighed for at søge tilflugt mod vind og vejr - for eksempel ved at slædehunden selv graver et skjul eller kan gå om bag sten, hegn eller lignende, eller stå under halvtag eller hundehus. Denne adgang skal være sikret hele dagen, alle årets dage.

Til nr. 2

Slædehunde skal tilses mindst 1 gang om dagen hele året rundt. Dette skal sikre, at slædehundene passes korrekt, og at forholdene på hundeplassen er i orden, at der er uhindret adgang til vand, at der ikke er sket sammenfiltrering af kæder, og at der ikke er slædehunde, som er sluppet løs, kommet til skade eller er blevet syge.

Til nr. 3

Slædehunde skal fodres mindst 1 gang om dagen, hele året rundt.

Bestemmelsen giver mulighed for at respektere traditionen for, at slædehundene kan undvære mad 1 dag. Dette skal dog ses i sammenhæng med bestemmelsens stk. 1 og være i overensstemmelse med slædehundens fysiologiske og sundhedsmæssige behov.

Til nr. 4

Slædehunde skal have fri adgang til rent vand eller ren sne hele året. I de perioder af året hvor vejrtemperaturen gør det muligt, skal slædehundene igennem hele dagen kunne drikke vand, eksempelvis ud af et drikkestrug eller lignende. Vandet skal være rent, hvorved forstås, at det skal være egnet som drikkevand. Dette skal forhindre, at slædehundene bliver dehydrerede i de tørre sommer måneder.

I vinterperioden skal det ligeledes sikres, at slædehundene får vand. Er der ikke faldet sne eller er der ikke tilstrækkeligt med rent sne på hundeplassen, bør slædehunden tilbydes vand ved fodringen. Skønt det visse steder er praksis, at lade slædehunden få dækket sit væskebehov via foder opløst i vand, sæl eller fisk, hvis den ikke arbejder, skal ejeren altid sikre, at slædehundene fodres og vandes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov, jf. §8, stk. 1.

Til nr. 5

Slædehunde skal så vidt muligt holdes i flok bestående af mindst 2 slædehunde. Dette gælder, uanset om slædehundene anvendes i erhvervsmæssigt øjemed, som kæledyr eller i andre sammenhænge. Slædehunde er udprægede flokdyr, og bestemmelsen skal ses i sammenhæng med stk. 1, hvorefter slædehunde skal passes i overensstemmelse med deres adfærdsmæssige behov.

Udtrykket 'så vidt muligt' indebærer, at der kan være omstændigheder, som gør, at det ikke er muligt at holde 2 eller flere slædehunde sammen. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en ældre fanger går på pension og ønsker at beholde sin yndlingsslædehund, men grundet sin fremskredne alder ikke kan tage sig af mere end 1 slædehund.

Bestemmelsen gør det ligeledes muligt at holde en slædehund som familiehund, hvor den bor indendørs sammen med familien eller står i umiddelbar nærhed af familiens bopæl, hvorfor den indgår socialt i familien, og således bliver en del af en flok.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastlægger, at drægtige og diegivende tæver skal have fri adgang til et hundehus, hvor der er plads til både tæve og hvalpe. Bestemmelsen skal ses i forlængelse af stk. 1, hvorefter slædehunde skal passes i overensstemmelse med deres fysiologiske og adfærdsmæssige behov, og i overensstemmelse med anerkendt videnskabelig praksis. Drægtige og diegivende tæver samt deres hvalpe er meget sårbare og modtagelige for udefrakommende stresspåvirkninger, herunder blandt andet fra andre slædehunde og omgivelserne. Således har de behov for at kunne trække sig tilbage og søge væk ved behov. Dertil kommer, at hvalpe er svagere og mere modtagelige for sygdomme end fuldt udvoksede slædehunde, og således yder et hundehus øget beskyttelse.

Hundehuse skal være af en størrelse og udformning, så tæven uhindret kan vende sig rundt inde i huset, samtidig med at der skal være plads til hvalpene. Hundehuse skal ligeledes være indrettet således, at de yder passende og forsvarligt læ mod blæst, regn og sne.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastlægger, at slædehundehvalpe skal forblive hos deres moder, indtil de er mindst 8 uger gamle. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med stk. 1, hvorefter slædehunde skal passes i overensstemmelse med deres fysiologiske og adfærdsmæssige behov og i overensstemmelse med anerkendt videnskabelig praksis. Slædehundehvalpe har behov for socialisering og for at blive præget af deres moder, for at kunne blive harmoniske voksendyr. Der er øget risiko for sygdom og udvikling af uhensigtsmæssig adfærd, hvis hvalpe tages fra moderdyret for tidligt. Kravet gælder, uanset om hvalpene sælges eller overdrages, eller de blot overflyttes til anden hundeplass eller lignende. Hvalpe under 8 uger skal have uhindret adgang til deres moderdyr igennem hele dagen i alle 8 uger. Dog skal moderdyret have mulighed for at søge væk fra sine hvalpe, såfremt den har behov for dette. Dette kan f.eks. ske ved at lægge sig på taget af et hundehus. I tilfælde af at moderdyret bliver syg eller dør, efter hvalpene er fyldt 6 uger, men inden de er fyldt 8 uger, vurderer ejeren efter konsultation med Veterinærmyndigheden, hvorvidt hvalpene er fysisk og mentalt stærke nok til at kunne klare sig uden moderdyret. Ligeledes skal ejer være indforstået med det ekstra ansvar, der påhviler ejer, for at sikre at hvalpene bliver sunde. Såfremt det vurderes, at hvalpene ikke kan passes i overensstemmelse med deres fysiske og mentale behov, skal de aflives. Vurderingen skal tage udgangspunkt i hvalpenes alder og deres evne til at optage andet foder end mælk fra moderdyret.

§ 9

Til stk. 1

Bestemmelsen pålægger ejeren af en slædehund at sørge for, at slædehunden holdes i lænke, kæde, indespærret, indelukket i løbegård eller ført i line, fra slædehunden er fyldt 4 måneder.

Bestemmelsen skal hindre, at slædehunde løber frit i flok eller spreder sygdom samt uønskede parringer. Bestemmelsen skal ligeledes hindre, at slædehunde løber frit med mulighed for at skabe uhygiejniske forhold, f.eks. ved at sprede affald og ekskrementer.

Bestemmelsen tager også højde for, at der generelt er bekymring for, at slædehundene kan volde skade på mennesker og dyr. Det skyldes blandt andet, at den grønlandske slædehunds nærmeste slægtning er ulven og derfor godt kan være aggressiv. Derudover bliver den først og fremmest brugt som arbejdshund og er ikke et kæledyr som tamhunde, hvorfor man skal være varsom og udvise respekt for slædehunden, og bør ikke nærme sig hundene uden først at have forhørt sig hos hundeføreren. Slædehunde skulle tidligere være bundet fra de er seks måneder, men reglen blev skærpet til fire måneder ved en lovændring i 2010 efter anmodning fra kommunerne, der angav, at de havde oplevet en del problemer i hundeområder relateret til løsgående slædehunde.

Udtrykket 'indespærret' dækker alene over, at slædehunden kan holdes indendørs i eksempelvis ejerens hus.

Til stk. 2

Bestemmelsen stiller krav til udformning og størrelse af en hundegård, således at der sikres optimale betingelser for bevægelse for slædehundene. En hundegårds udformning og byggematerialer må ikke være af en type, der kan være til unødigt gene eller skade for den eller de slædehunde, der opholder sig i den. Hundegården skal være af en solid konstruktion, så den kan holde slædehunden/slædehundene inde.

Til stk. 3

Bestemmelsen er en undtagelse til stk. 1, og betyder, at slædehunde, som færdes under ejers opsyn og kontrol, kan færdes frit uden line. Bestemmelsen gælder alene, når ejer færdes med slædehunden uden for by- og bygdeområderne eller i områder uden bebyggelse. By-og bygdezoner kan variere fra sted til sted og derfor nævnes også områder uden bebyggelse. Her er tale om områder, hvor der ikke er bebyggelse eller noget, der fungerer som et naturligt samlingssted for mennesker. Det er af stor vigtighed, at andre mennesker og dyr ikke bliver generet af, at slædehunden færdes frit. Så snart ejeren vender tilbage til nærområdet omkring by-/bygdezone eller bebyggelse, skal slædehunden igen sikres i line. Tillige gælder bestemmelsen alene så længe, ejer har slædehunden under opsyn, og kun hvis ejeren formår at holde slædehunden under fuld kontrol. Dette indebærer, at ejeren hele tiden kan se slædehunden og holder øje med den, samt at ejeren hele tiden kan kommandere med slædehunden og kalde den til sig, samt ved kommando forhindre slædehunden i at løbe bort eller hen til andre mennesker, dyr eller ejendom. Formår ejer ikke dette, skal slædehunden øjeblikkeligt sikres med line. En slædehund, der flere gange løber løbsk, når den færdes uden line, og som er til gene eller fare for omkringværende mennesker, dyr eller ejendom, kan ikke antages at være under kommando, og skal derfor altid føres i line, uanset hvor den færdes.

Til stk. 4

Bestemmelsen er en undtagelse til stk. 1, og sikrer, at slædehundehvalpe mellem 4 og 6 måneder må færdes frit på hundeplassen, så længe dette foregår under ejers opsyn og kontrol. Dette indebærer, at ejer er fysisk tilstede på hundeplassen og holder øje med slædehundene, samt at ejer kontrollerer, at hvalpene og de andre slædehunde på pladsen ikke kommer op at slås, løber bort, er til gene eller gør skade på andre mennesker, dyr eller ejendom. Bestemmelsen giver ejere af hvalpe mellem 4 og 6 måneder mulighed for at fortsætte hvalpenes socialisering og indlemmelse i hundeflokken, således at de bliver harmoniske voksenhunde.

Til stk. 5

Bestemmelsen giver mulighed for, at slædehunde ældre end 6 måneder kortvarigt kan være løse på hundeplassen f.eks. i forbindelse med hjemkomst efter slædetur, reparation af hundeplassen eller socialisering med andre slædehunde i hundeholdet. Her er dog også gældende, at dette kun må foregå under ejers fulde opsyn og kontrol.

Til stk. 1

Bestemmelsen beskriver de krav, der stilles til slædehundes bevægelsesmuligheder, når de står lænkede på hundeplassen. Herefter skal slædehunden have en bevægelsesradius på minimum 3 meter på det bredeste sted. Ved anvendelse af kæder, der er fikseret ved nedboret øjebolt, vil en bevægelsesradius være cirkulær. I disse tilfælde skal hver slædehunds kædelængde være minimum 3 meter lang. Hvis der derimod anvendes rejsekæder, hvor en lang kæde er fikseret på 2 punkter, og hundene står lænket langs denne lange kæde, vil hundenes bevægelsesradius være ellipseformet. Her vil radiussen være afhængig af, hvor meget den lange kæde kan give sig. Hvis det er tilfældet, vil der være forskel på de individuelle hundes kædelængder, og dette vil afhænge af, hvor hver hund står placeret langs kæden, idet den lange kæde vil kunne give sig mere, jo tættere man er på midten, end den kan ved de 2 fikseringspunkter. Der bruges rejsekæder både permanent og på rejse. Ved permanent brug (fast på hundeplassen) skal kædelængden på 3 meter holdes. Bruges kæden på rejse skal denne blot give hundene mulighed for at lægge sig og bevæge sig ubesværet og give mulighed for at hundene kan trække sig væk fra de andre hunde. Se bemærkningerne til stk. 5

Kravet gælder uanset, om det er sommer eller vinter. Kædelængden skal eventuelt justeres for at tage højde for snefald, for at sikre at slædehunden hele tiden har en bevægelsesradius på minimum 3 meter. Kravet er derfor møntet på slædehundens bevægelsesmulighed og ikke på kædens længde, som i nogle tilfælde således må overstige 3 meter.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastlægger de tekniske krav til materialet af den kæde, hvormed slædehunden er lænket. Bestemmelsen skal blandt andet sammenholdes med kravene til halsbåndet i § 11. Kædens materiale skal være egnet til formålet: hermed menes, at kæden skal være slidstærk og ikke nem at knække, når den udsættes for træk eller påvirkes af slædehundens omgivelser. Slædehunden skal ikke kunne tygge igennem kæden, og kæden skal ikke nemt kunne overskæres, løsnes eller på anden vis opbrydes. Ideelt skal kæden være af holdbart metal. Kæder af fiskesnøre, sejlgarn, reb og de fleste andre forgængelige materialer er derfor ikke egnede til at holde slædehunde lænkede. Samtidig må kædens materiale ikke kunne volde slædehunden skade eller ubehag, som det eksempelvis er tilfældet med fiskesnøre eller andet meget tyndt, skarpt eller kantet materiale.

Bestemmelsen fastsætter også, at lænkekæden skal indeholde mindst 1 fungerende drejeled. Det skal sikre, at slædehunden uhindret og ubesværet kan bevæge sig frem og tilbage over hundeplassen uden at risikere kædesammenfiltring og forkortelse af bevægelsesradius. Ideelt set bør en lænkekæde indeholde flere fungerende drejeled for at sikre ovenstående.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt 2 slædehunde står sammen, skal der være mindst 1 meters forskel i deres kædelængde. Dette skal sikre, at slædehundene kan komme tilstrækkeligt langt væk

fra hinanden, eksempelvis i forbindelse med fodring. Men særligt for at sikre at den svageste slædehund kan hvile uforstyrret, hvorfor den dominerende slædehund skal have kortere kæde end den svage slædehund.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at der skal være afstand mellem slædehundene også fra hundeplads til hundeplads internt i hundeholdet. Således sikres det, at slædehundene kan udtrykke social adfærd, samtidig med at de også har deres eget område. Ligeledes sikrer afstanden, at der ikke sker sammenfiltrering af kæder.

Til stk. 5

Bestemmelsen tager højde for, at lænkning af slædehundene, når de er på slæderejser, ikke kan etableres på samme måde, som når slædehundene står på deres faste hundeplads. Bestemmelsen fastsætter krav til en rejsekæde og fastsætter, at rejsekæden skal sikre fri bevægelighed for slædehundene under slæderejser, f.eks. fangstture og turistture. Traditionelt benyttes ofte skagler, som slædehundene står på under deres ophold. Denne tøjring kræver, at slædehundene har et stabilt hierarki indbyrdes, så de ikke pådrager sig skader ved slåskampe eller ved sammenfiltrering af skaglerne.

§ 11

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter krav til anvendelsen af halsbånd til slædehunde. Det er således forbudt at anvende halsbånd med kvælerfunktion, herunder både fuld- og halvkvælerfunktion, halsbånd med stød, samt i øvrigt andre halsbånd der ved almindelig anvendelse forvolder, eller har potentiale til at forvolde slædehunden ubehag eller smerte. Eksempelvis er halsbånd af fiskesnøre, sejlgarn eller tyndt reb uegnet som halsbånd, fordi det skærer ind i pelsen, og derfor forbudt at anvende. Halsbånd skal desuden kunne justeres eller udskiftes i forbindelse med slædehundens vækst.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter minimumbredden for halsbånd. Et halsbånd skal være minimum 2 cm bredt for at sikre, at halsbåndet ikke kan gnave sig ind i slædehundens hud og forårsage sår og skader.

§ 12

Til stk. 1 og 2

Bestemmelsen fastslår, at det er ejers ansvar straks at indfange løsslupne, strejfende slædehunde. Dette skal foregå på en dyreværnsmæssig forsvarlig måde, jf. § 8, stk. 1. Bestemmelsen tager især højde for den situation, at hunden er stukket af fra ejeren og løber løs i bebygget område uden

ejerens kontrol. Formår ejeren ikke straks at indfange slædehunden, må ejeren anmode kommunalbestyrelsen om assistance. I tilfælde af, at dyret forgæves har været søgt indfanget henvises til bemærkningerne under stk. 7.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastlægger, at slædehunde over 4 måneder, som indfanges af kommunalbestyrelsen, skal fremlyses af kommunen i minimum 72 timer. Kommunen kan også vælge at lade slædehunden fremlyse i længere tid. At det kun er slædehunde over 4 måneder, som skal fremlyses, skyldes, at slædehunde under 4 måneder gerne må færdes frit i og uden for hundepladsen. Fremlysning kan ske eksempelvis via kommunens hjemmeside, på en opslagstavle på kommunekontoret eller lignende. Fremlysningen skal være offentligt tilgængelig og slædehundeejerne skal informeres om kommunens fremlysningsprocedure, så slædehundeejere har mulighed for at orientere sig derom.

Løsslupne slædehunde, der udgør en konkret fare for andre kan aflives straks uden erstatning.

Landstingets Ombudsmand har i en sag fra 2007 fortolket reglerne for erstatningsfri aflivning af løse hunde, og fastslået, at kun løse hunde, der er til konkret fare for andre, kan aflives uden erstatning for ejeren. Efter grundlovens § 73 er man som udgangspunkt erstatningsansvarlig ved indgreb i personers ejendomsret. Dette udgangspunkt kan dog fraviges, hvor indgrebet foretages med henblik på at afværge fare. Det var på denne baggrund Ombudsmandens opfattelse, at den gældende retstilstand kun gav adgang til erstatningsfri aflivning, hvis de pågældende løse hunde optræder aggressivt, eller der løber flere hunde i flok således at de virker faretruende. Hunde, der optræder fredeligt, kan ikke uden videre aflives. En hund, som har revet sig løs, men ellers går fredeligt rundt, kan ikke aflives uden erstatningsansvar over for ejeren.

Ombudsmandens afgørelse førte til en ændring af Landstingsloven om hold af slædehunde samt hunde og katte i 2009, jf. Inatsisartutlov nr. 28 af 18. november 2009 om ændring af landstinglov om slædehunde samt hunde- og kattehold:

§ 9, stk. 3, 1. pkt.:

”Løse hunde, der udgør en konkret fare, kan aflives uden erstatningsansvar over for ejeren.”

Bestemmelsen i § 12, stk. 2 handler om indfangning og fremlysning af hunde med henblik på at få dem sikkert tilbage til ejeren, jf. bemærkningerne til § 9, stk. 1 og sikre, at de ikke strejfer omkring i bygden eller byen, hvor de kan være til gene eller skade for deres omgivelser. Bestemmelsen adresserer den situation, hvor ejer ikke sørger for sine slædehunde og undlader at holde dem i snor i strid med § 8, stk. 1 og § 9, stk. 1, hvorfor de strejfer rundt, og han derudover bringer sig selv i en situation, hvor kommunalbestyrelsen forgæves har søgt at identificere og kontakte ejermanen i op til 72 timer, hvor slædehunden har været offentligt fremlyst eller længere. Han må i denne situation

ligestilles med den, der ved bortrejse eller flytning gør sine slædehunde ejerløse og ligestillet med hittegods, hvorfor kommunalbestyrelsen kan beslutte at omregistrere slædehunden til en anden og egnet ejer, eller, hvis dette ikke er muligt, at aflive slædehunden uden erstatning for ejeren. Den erstatningsfri aflivning sker således på baggrund af ejermandens uagtsomme eller forsætlige forhold overfor sin slædehund.

Til stk. 4

Bestemmelsen bemyndiger kommunalbestyrelsen til at pålægge ejeren af en bortløben slædehund at afholde de faktiske udgifter forbundet med slædehundens indfangning samt kost og ophold under fremlysningen. Betalingen omfatter alene de faktiske omkostninger og må ikke overstige disse. Der er dog intet til hinder for, at kommunalbestyrelsen fastsætter et symbolsk minimumsbeløb, som er mindre end de faktiske udgifter. Dette beløb kan tænkes at have en præventiv effekt på skødesløse ejere, som gentagne gange har undladt at sikre deres slædehunde korrekt.

Begrebet 'faktiske udgifter' dækker over de rent bevislige udgifter, som kommunen har i forbindelse med indfangning og opbevaring af en slædehund under fremlysningen. Her tænkes på udgifter til administration, arbejdstimer forbundet med indfangning og opsyn med slædehunden, foder, og eventuelle andre nødvendige foranstaltninger, imens slædehunden er i kommunens varetægt, herunder også hvis de nødvendige foranstaltninger omfatter tilsyn eller behandling af en dyrlæge eller lignende.

Bestemmelsen er ikke absolut. Kommunalbestyrelsen kan derfor vælge ikke at opkræve betaling. Anvendelsen af betalingsopkrævning (eller undladelse heraf) skal naturligvis leve op til de almindelige forvaltningsretlige regler og principper om saglighed, lighed og proportionalitet.

Til stk. 5

Bestemmelsen bemyndiger kommunalbestyrelsen til at tilbageholde indfangede slædehunde, indtil ejer har betalt den i stk. 3 opkrævede betaling. Bestemmelsen skal sikre, at kommunalbestyrelsen rent faktisk modtager betaling, og at ejer ikke kan unddrage sig betaling efter at have modtaget slædehunden. Bestemmelsen er ikke absolut, og kommunalbestyrelsen kan derfor også vælge at udlevere slædehunden mod, at betalingen sker på et senere tidspunkt. Anvendelse af bestemmelsen eller undladelse heraf skal, ligesom stk. 3, opfylde de almindelige forvaltningsretlige regler og principper om saglighed, lighed og proportionalitet.

Til stk. 6

Bestemmelsen fastslår, at kommunen i tilfælde af ejerens vægring mod at betale, skal benytte de almindelige regler om inddrivelse af gæld til det offentligt, jf. landstingslov nr. 3 af 2. maj 1996 om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige med senere ændringer.

Til stk. 7

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler for indfangning og fremlysning i bekendtgørelsesform.

Dyreværnslovens bemyndigelsesbestemmelse i § 10 om indfangning af dyr m.m. er udnyttet til at udstede regler for indfangning af hunde og katte i Selvstyrets bekendtgørelse nr. 25. af 28. december 2017 om indfangning og aflivning af hunde og katte.

Bemyndigelsen i nærværende bestemmelse er pt. ikke udnyttet til at fastsætte regler om fremlysning.

§ 13

Til stk. 1

Bestemmelsen forbyder ejeren at efterlade sine slædehunde uden at træffe aftale om tilsyn, herunder fodring, vanding og øvrig pasning og pleje, når ejeren er bortrejst, eksempelvis som følge af jagtsæson, fiskeri, flytning, indlæggelse på sygehus eller anstaltsophold og lignende, eller når ejer rejser på ferie. Det er ligeledes forbudt at efterlade slædehunde uden opsyn i fangst- eller jagtområder samt på øvrige slæderejser eller under væddeløb.

Bestemmelsen skal sammenholdes med § 8, stk. 2, hvorefter slædehunde skal tilses dagligt, m.v. Ejer skal dermed sikre sig, at den, som overtager slædehundens pasning og pleje, mens ejer er bortrejst, lever op til de samme forpligtelser om daglig fodring, vanding og pasning, som til dagligt påhviler ejer. Sker dette ikke, kan ejeren sanktioneres for forsømmelse af sine slædehunde, uanset at disse var overdraget i en andens varetægt, jf. § 46, stk. 1.

Til stk. 2

Forbuddet i bestemmelsen suppleres af en hjemmel til at gribe ind ved påbud om dyrets behandling, jf. § 46, stk. 1, der er nødvendige for at sikre overholdelsen af § 13, stk. 1. Dét, at ejeren efterlader sin slædehund uden opsyn ved flytning eller bortrejse må betragtes som uforsvarlig behandling, jf. § 49, og kommunalbestyrelsen kan derfor give pålæg om dyrets behandling, herunder afhændelse til anden egnet ejer eller aflivning, hvis dette ikke lykkes eller hvis slædehunden er syg eller kommet uhelbredeligt til skade, jf. § 49, stk. 2.

Bestemmelsen bemyndiger Veterinærmyndigheden og kommunalbestyrelsen til at lade en slædehund omregistrere til en ny egnet ejer eller foretage aflivning af slædehunden, såfremt der ikke kan findes en egnet ejer.

Vurderingen af hvorvidt en slædehund er uden opsyn i mere end 72 timer må baseres på slædehundens tilstand, kommunens generelle opsyn med hundehold samt lokal viden og kendskab til hundeejerne. De pågældende myndigheder skal sikre sig, at slædehunden reelt er efterladt uden tilsyn ved blandt andet at undersøge, om slædehunden får mad og vand over en tidsperiode. Efter 72 timer kan myndigheden skride ind og foranstalte slædehundens omregistrering til ny ejer eller

aflivning. Proportionalitetsprincippet skal iagttages ved brugen af denne bestemmelse, og der skal derfor være gjort forsøg på at kontakte ejer, såfremt denne er kendt, samt fremlyse slædehundene, forinden omregistreringen eller aflivningen udføres.

Aflivning i henhold til stk. 2 kan ske straks, såfremt det er nødvendigt for at sikre slædehunden mod lidelse og andre væsentlige mén, eller ejer er bortrejst eller på anden måde fraværende, og der ikke er sørget for slædehundens pasning. Kriteriet for lidelse eller væsentlige mén skal vurderes på baggrund af den konkrete situation og det individuelle dyr, f.eks. hvis slædehunden er afmagret efter længere tids sulten, eller hvis slædehunden er såret eller uhelbredeligt syg. Eksemplerne er ikke udtømmende.

Slædehunde skal aflives straks, hvis det vurderes, at dyret lider eller vil få væsentlige mén. Myndighederne skal således ikke afvente, at ejer lokaliseres eller eventuelt ejerforhold fastslås. Det vigtigste er, at dyret ikke lider unødigt, og at dets lidelse ikke trækkes i langdrag. Ligeledes kan dyret aflives straks, hvis et eventuelt påbud eller forbud i henhold til stk. 1 ikke anses for muligt at efterkomme på grund af, at ejer er bortrejst og ikke kan sørge for dette.

Til stk. 3

Aflivning sker for ejerens regning og uden erstatning, da han selv er skyld i forholdet og den deraf følgende skade i form af nødvendig aflivning, hvorfor den ikke kan betragtes som en værnet interesse i forhold til ejeren.

§ 14

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at aflivning af slædehunde skal foregå hurtigt og smertefrit. De typiske metoder til aflivning, som opfylder disse krav, er medicinsk aflivning foretaget af en dyrlæge eller skud rettet direkte mod hjernen eller hjertet. Herved afgår slædehunden ved døden øjeblikkeligt og når ikke at føle smerte.

Til stk. 2

Bestemmelsen forbyder eksplicit aflivning af slædehunde ved drukning, kvælning eller hængning. Forbuddet omfatter alle former for drukning, kvælning og hængning, da disse metoder medfører en langsom og oftest pinefuld død for dyret. Forbuddet gælder uanset slædehundens alder, således også nyfødte hvalpe. Grunden til at disse aflivningsformer er udspecificeret i bestemmelsen er, at nogle slædehundeejere har brugt kvælning og hængning til at regulere adfærd og opnå ”bedre” kvalitet af skind fra slædehunde.

Til stk. 3

Ifølge § 17, stk. 3 i Landstingslov nr. 18 af 30. oktober 1998 om hold af slædehunde samt hunde og katte, som ophæves ved denne Inatsisartutlovs vedtagelse, kan Landsstyret fastsætte regler om aflivning af hunde og katte. Bemyndigelsesbestemmelsen videreføres i denne bestemmelses stk. 3. Bekendtgørelse nr. 25 af 28. december 2017 om indfangning og aflivning af hunde og katte er udstedt med hjemmel i Dyreværnsloven. Bestemmelser om aflivning af hunde og katte er udstedt med hjemmel i dyreværnslovens § 13, stk. 2.

§ 15

Til stk. 1

Bestemmelsen fastlægger, at det er forbudt at holde bidske slædehunde. Bestemmelsen definerer desuden, hvornår en slædehund må anses som bidsk. En slædehund betragtes således som bidsk, når dens adfærd er unormalt faretruende eller må anses for utilregnelig. Dette vil eksempelvis være tilfældet med slædehunde, som gentagne gange umotiveret har bidt efter mennesker og dyr. Her skal skelnes skarpt mellem bid forbundet med sult, smerte eller endog leg og bid som følge af bidskhed. Slædehunde lever i flok og det er normal, social flokadfærd at opretholde en rangorden, og dette inkluderer slagsmål. Det er desuden normal flokadfærd for en tæve med hvalpe at forsvare sine hvalpe og for slædehunden at ihjelbide fremmede hvalpe, der kommer for tæt på, eller bide andre voksne slædehunde, der kommer ind i flokken eller kommer ind på en hundepads.

Vurderingen af, hvornår en adfærd er unormalt faretruende, skal derfor anvendes restriktivt, og vurderingen skal tage højde for kontekst og situation. Bestemmelsen fastslår, at vurderinger i sager om bidske slædehunde, skal ske i samråd mellem kommunalbestyrelsen og Veterinærmyndigheden.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastlægger, at en slædehund, som har skambidt et andet dyr eller menneske, skal aflives. Vurderingen af sager om skambid foretages i samråd mellem kommunalbestyrelsen og Veterinærmyndigheden, inden slædehunden aflives. Se stk. 3 vedr. endelig afgørelse.

Skambid skal altid ses i relation til situationen. I forhold til bid af mennesker skal slædehunden udvise ”bide-stop”, det vil sige, at efter 1 bid skal slædehunden stoppe med at bide. I andre tilfælde, hvor slædehunden bider flere gange, skal det vurderes, hvorvidt der er tale om skambid. Hvis f.eks. en person går ind til en lænket slædehund og misrøgter den, så den bider flere gange, skal slædehunden ikke aflives.

Tilsvarende er det normal flokadfærd, at der er hundeslåskampe, som kan være med dødelig udgang. Det er dog ikke naturlig adfærd i en hundeflok gentagende gange at bide flokmedlemmer til døde. Aggressiv adfærd har til formål at opretholde rangorden og ro i flokken men har sjældent til

formål at slå flokmedlemmer ihjel. Her skal altså skelnes mellem egen flok og slædehunde fra en anden flok. Løse slædehunde, der kommer ind på en anden hundefloks hundepads eller ind i et slædehundespad under slædekørsel kan udløse aggressiv adfærd og bid med stor skade til følge. Situationen skal vurderes i hele sin kontekst, før det kan konkluderes, hvorvidt en slædehund har skambidt en anden slædehund.

Et skambid er defineret ved følgende:

- flere dybe, punktformede sår, der når dybt ned i underhuden eller penetrerer ned i muskulatur; det skal tydeligt fremgå, at der er tale om flere bid, og at det er foregået med nogen voldsomhed, eller
- udrijving (dyb flænge) i underhud/muskulatur (altså ikke kun i huden/skindet), eller
- bidlæsioner, der medfører tab af væv (for slædehunde dog bortset fra ubetydelige skader på hundører), eller
- bidlæsioner, der medfører døden, herunder situationer, hvor en slædehund rusker en anden slædehund til døde, uden at biddet i sig selv har givet anledning til skader af en karakter som beskrevet i de foregående 3 punkter.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår, at Veterinærmyndigheden med sin faglige ekspertise på feltet er den øverste myndighed på området, og træffer derfor den endelige beslutning, såfremt der er uenighed.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt ejeren af en slædehund, som har udvist adfærd i henhold til stk. 1 eller 2, og har fået påbud om aflivning, ikke selv sørger for slædehundens aflivning inden 24 timer, efter påbuddet er givet, skal kommunalbestyrelsen straks foranstalte aflivningen. Da en bidsk slædehund i sig selv udgør en konkret fare for andre, sker aflivning for ejerens regning og uden erstatning til ejer.

§ 16

Til stk. 1

Bestemmelsen fastlægger, at det er kommunalbestyrelsen, der anviser hundepads, hvor slædehunde må holdes. Det er de kommunale bestemmelser, der fastlægger procedurer for arealtildeling og brugen af arealtildelingen. Bestemmelsen udelukker ikke, at slædehunde må holdes indendørs i ejerens hus.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastlægger, at kommunalbestyrelsen skal være opmærksom på, at den anviste hundepads skal være egnet til hold af slædehunde. Denne bestemmelse skal sammenholdes med stk. 3 og 4. Blandt andet kan de hensyn, der er nævnt i § 18 inddrages, hvorefter slædehunde ikke

må holdes eller sammenbringes på steder, hvor der er risiko for smittespredning. Det vil således ikke være hensigtsmæssigt at anvise en hundepads i umiddelbar nærhed af en dump, en fabrik, en fødevarerbutik eller lignende. Det vil dog heller ikke være hensigtsmæssigt at anvise en hundepads langt væk fra by- eller bygdezonen, således at tilsyn med slædehundene vanskeliggøres med risiko for øget misrøgt til følge. Samtidig skal placeringen af hundepadsen tage højde for vejr- og sæsonskifte, eksempelvis opbrud af is eller ophobning af smeltevand på hundepadsen, som skal undgås.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter nærmere krav til kommunalbestyrelsens anvisning af hundepads, ud over den generelle bestemmelse i stk. 2. Den anviste hundepads skal overvejende bestå af tørre områder hele året rundt, og så vidt muligt have planarealer, så slædehundene har mulighed for let at færdes på padsen, samt lægge sig ned og hvile ubesværet. Derudover skal ejeren leve op til kravene om at slædehundene skal behandles omsorgsfuldt, jf. § 8, stk. 1.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter yderligere krav til kommunalbestyrelsens anvisning af hundepads ud over de i stk. 2 og 3 nævnte. Hundepadsens placering skal således ikke være til uforholdsmæssig gene for omkringliggende privat beboelse, virksomheder eller andre offentlige og private institutioner. Der vil selvsagt altid være en vis gene forbundet med at bo i slædehundedistriktet, når slædehundene for eksempel står og glammer og hyler. Sådanne almindelige ”ulemper” tages der ikke sigte på i bestemmelsen. Bestemmelsen omfatter således uforholdsmæssig gene, som eksempelvis når naboer ikke kan benytte den eneste gangsti rundt om deres hus eller ned til købmanden, eller lignende, fordi der er et stort slædehundespad i vejen. Naboer til hundepads skal have uhindret adgang til deres hjem og det nærmeste omkringliggende areal rundt om deres bolig. Det samme gælder for virksomheder og institutioner.

Til stk. 5

Bestemmelsen pålægger slædehundeejeren at sikre, at der et synligt sted på hundepadsen er et skilt med kontaktinformationer (navn, telefonnummer) eller ID-nummer fra Uumareg (den nationale dyredatabase) samt oplysninger om, hvor mange slædehundede der er på padsen. Hensigten med oplysningerne er at øge sikkerheden og sundhedstilstanden for slædehundene, da ejer således let kan kontaktes, såfremt der er problemer på hundepadsen, f.eks. ved viklede kæder, slædehundede i slagsmål, løse slædehundede m.v. Ligeledes giver det tilsynsmyndigheden bedre muligheder for hurtigt at kunne kontakte slædehundeejeren, såfremt der er alvorlige problemer, f.eks. ved syge eller tilskadekomne slædehundede. Såfremt ejeren nægter at efterleve krav om skiltning, kan kommunalbestyrelsen efter påbud om skiltning foranledige at der bliver sat et skilt op med kontaktoplysningerne på egeres regning efter 14 dage.

Til stk. 6

Bestemmelsen fastsætter, at slædehundejere til enhver tid er ansvarlige for, at tildelte arealer til brug som hundeplads renholdes og forefindes i ryddelig stand. Ejeren må således fjerne afføring og skrald m.v. fra pladsen, når det kan være til uforholdsmæssig gene for andre eller der er risiko for, at det ville påføre slædehundene skader. Dette kan f.eks. være byggematerialer med blotlagte skruer eller søm, der kan påføre dyrene skade.

Kommunalbestyrelsen har også et medansvar i at sikre, at slædehundejere kan holde hundepladserne rene samt tilse, at affald fra slædehundene håndteres hygiejnisk forsvarligt. Dette kan f.eks. være ved at stille faciliteter til rådighed, der gør det muligt for slædehundejere at komme af med affald i form af eksempelvis affaldscontainere eller affaldsspande.

§ 17

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, den maximale periode for anvendelsen af hundeøer. Tidsintervallet henviser til, at hundeøer benyttes i sommerperioden. Derudover skal betingelserne for hold af slædehunde iøvrigt, jf. § 8, være opfyldt.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelsen indstiller øer til brug som hundeøer overfor Veterinærmyndigheden, og at disse kun må benyttes efter godkendelse af denne. Hundeøer skal være egnet til ophold af slædehunde i længere tid, hvorfor Veterinærmyndigheden skal sikre kvaliteten af øerne ved sit tilsyn. Der skal indhentes tilladelse til nye hundeøer samt den fortsatte brug af allerede etablerede hundeøer.

Til stk. 3

Bestemmelsen skal jævnføres med tilsvarende bestemmelse for hundepladser, jf. § 16, stk. 3 og kravene om, at slædehundene skal behandles omsorgsfuldt, jf. § 8, stk. 1.

Således skal slædehunde, der opholder sig på hundeøer, have adgang til rent vand. På øen skal der ligeledes skiltes med ejers kontaktoplysninger, så ejer altid kan findes og holdes ansvarlig for sine slædehunde. Ejer skal desuden tilse slædehundene dagligt og sørge for, at de trives og at deres fysiologiske og sundhedsmæssige behov er opfyldt. Ligeledes stilles krav til, at slædehundene skal kunne søge ly og læ for vejret.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastslår, at en hundeø kun må bebos af 1 hundehold ad gangen. Dette skyldes risikoen for hundeslagsmål som følge af territorial adfærd.

Til stk. 5

Skiltning på hundeøen skal laves for at identificere, hvem der er hundeejer og for at vide, hvor mange hunde, der opholder sig på hundeøen. Såfremt hundeejeren ikke har foretaget skiltning på

hundeøen, kan kommunalbestyrelsen give vedkommende påbud om at opsætte skiltning inden 14 dage, og for ejers regning foranledige opsætning af skiltning, såfremt denne ikke har efterkommet kommunalbestyrelsens påbud.

§ 18

Til stk. 1

Bestemmelsen er formuleret af hensyn til dels dyrenes sikkerhed, idet det forbydes at holde og sammenbringe slædehunde på steder, der kan frembyde en sikkerhedsmæssig risiko for dyrene for eksempel på byggepladser, lossepladser ved forbrændingsanlæg eller ved industri eller befærdede steder, og dels af hensyn til omgivelserne, idet der her tænkes på børne- og ungdomsinstitutioner, skoler, sygehuse eller ældre hjem og steder, hvor der håndteres eller produceres fødevarer. Bestemmelsen omfatter også kommunalbestyrelsens anvisning af hundepladser, såvel som sammenbringning af slædehunde under eksempelvis transport eller deltagelse i hundeslædevæddeløb. Hundepladser skal både være egnede til ophold af slædehunde og må ikke medføre en sundhedsmæssig risiko for omgivelserne. Dette indebærer, at en hundeplad ikke kan etableres klos op ad en institution, fabrik, dump eller steder hvor ferske fødevarer sælges eller lignende. Ligeledes skal det sikres, at hundeslædevæddeløb afholdes med passende hensyn til slædehundenes sundhed, hvorfor der ikke må afholdes løb i områder, hvor der netop har været eller pågår udbrud af hundesygdomme.

Til stk. 2

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler for steder, hvor slædehunde må holdes og sammenbringes, i bekendtgørelsesform. Reglerne kan blandt andet omfatte krav til vaccinationer og krav til faciliteter samt regler om det maksimale antal slædehunde, der må holdes eller sammenbringes på et sted.

§ 19

Til stk. 1-3

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelserne i slædehundedistriktet er forpligtigede til at udarbejde vedtægter om tilladelse til slædehundehold i deres respektive kommuner i henhold til de kriterier, der anvises i bestemmelsens stk. 2, dog med mulighed for tilpasninger efter lokale forhold, jf. stk. 3. Vedtægterne skal godkendes og kundgøres af Naalakkersuisut, før de sættes i kraft.

§ 20

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at operative indgreb og medicinsk behandling på slædehunde samt ordinerer af medicin til slædehunde alene må udføres af en dyrlæge med tilladelse hertil fra

Veterinærmyndigheden. Ved medicinsk behandling forstås alle andre former for receptpligtig medicinsk behandling end vaccinationer. Som operative indgreb betragtes alle indgreb, som, med eller uden bedøvelse, udøver indgreb i slædehundens fysiologi og anatomi.

Bestemmelsen skal sikre, at der ikke foretages operative indgreb af personer, der ikke er autoriseret som dyrlæge, og dermed sikre, at slædehunde ikke lider overlast ved forkert udførte indgreb og lignende. Derudover skal bestemmelsen også sikre, at slædehunde ikke lider pga. overtro eller manglende viden. Det er blandt andet et velkendt fænomen, at nogle fangere skærer et stykke af halen af ved diarre eller et stykke af øret ved infektioner hos slædehunden. Disse indgreb er åbenlyst forbudte i henhold til denne bestemmelse. Da adgang til dyrlægehjælp er begrænset, accepteres minimale, kortvarige og overfladiske indgreb som f.eks. kort snit i huden ved udtømning af en byld eller forløsning af ødem, hvor indgrebets smertepåvirkning er minimal i forhold til udsigten til helbredelse og heling.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver mulighed for, at sundhedsfagligt personel efter aftale med en dyrlæge kan udlevere receptpligtig medicin, bistå med en behandling samt udlevere ordineret receptpligtig medicin fra en dyrlæge til behandling af en slædehund.

Til stk. 3

Bestemmelsen skal ses i forlængelse af stk. 1 og fastlægger, at kosmetiske indgreb på slædehunde er forbudt. Kosmetiske operationer omfatter således alle indgreb, som har til formål at ændre en slædehunds udseende, herunder kupering af hale og ørespids og fjernelse af ulveklør.

Stk. 4

Bestemmelsen forbyder mekanisk eller anden form for beskadigelse af slædehundens tænder. Det er set, at slædehundeejere forsøger at fjerne hjørnetænderne på slædehunde, som har tendens til at bide i f.eks. selen. Når lægmand forsøger at fjerne tænder, vil det ofte resultere i, at slædehunden pådrager sig alvorlig smerte med efterfølgende betændelse i mundhulen og stor risiko for generel sygdom og endog døden til følge. Denne bestemmelse skal således sikre slædehunde mod sådanne indgreb. Indgreb foretaget af en dyrlæge i forbindelse med eksempelvis en knækket tand er ikke omfattet af bestemmelsen.

§ 21

Til stk. 1

Bestemmelsen fastlægger, at dyrlæger, interesseorganisationer og veterinærfagligt personale, som ønsker at behandle slædehunde, herunder rådgive om slædehundes behandling, udskrive recepter, forestå operationer, udføre vaccinationer, udføre medicinsk behandling eller lignende samt ved drift

af en form for veterinærklinik, skal have tilladelse dertil af veterinærmyndigheden. I henhold til bestemmelsens ordlyd gælder nu yderligere for personer, som ønsker at behandle og rådgive om slædehunde, at disse tillige skal indhente tilladelse dertil fra Veterinærmyndigheden, førend de kan praktisere her i landet. Dette skal sikre, at de grønlandske myndigheder har fuldt overblik over, hvilke behandlinger og rådgivninger, der udføres på slædehunde her i landet.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastlægger, at tilladelse til behandling m.v. af slædehunde i henhold til stk. 1 blandt andet kan gøres betinget af, at vedkommende løbende foretager afrapporteringer til Veterinærmyndigheden, samt at Veterinærmyndighedens anvisninger om medicinering, behandling og rådgivning følges. Afhængig af tilladelsen indhold og omfang giver bestemmelsen mulighed for, at Veterinærmyndigheden kan stille flere betingelser for at opnå tilladelse. Bliver krav og betingelser ikke efterlevet, vil tilladelsen øjeblikkeligt bortfalde.

§ 22

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at alle slædehunde i Grønland skal mærkes med individuel, permanent ID-mærkning. ID-mærkningen skal være foretaget, inden slædehunden kan sælges eller overdrages, og senest når slædehunden er 4 måneder gammel. ID-mærkningen skal sikre entydig identifikation af slædehunden, så slædehunden ikke kan forveksles med andre slædehunde, og ID-mærkningen ikke kan overføres til en anden slædehund. ID-mærkningen er en essentiel dokumentation for slædehundens oprindelse. ID-mærkning vil typisk foregå ved, at en mikrochip injiceres under huden på slædehunden af en godkendt dyrlæge eller en autoriseret hundeinspektør.

Til stk. 2

ID-mærkning efter stk. 1 må kun udføres af en dyrlæge, som Naalakkersuisut har godkendt, eller en af Veterinærmyndigheden autoriseret hundeinspektør, men derimod ikke af en godkendt hundevaccinatør, idet denne ikke har modtaget uddannelse i ID-mærkning.

Bestemmelsen tydeliggør, at kommunen har et særligt ansvar til at sikre, at hunde er af racen grønlandsk slædehunde. Det formodes, at kommunens hundeinspektører har et særligt kendskab til slædehunde og har lokal viden, som kan underbygge en mistanke om tilstedeværelse af en hund af anden race end den grønlandske slædehund.

Bestemmelsen skal desuden sikre, at slædehunden ikke lider overlast ved ukorrekt ID-mærkning.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt en ejer modsætter sig ID-mærkning af sin slædehund i henhold til stk. 1, skal kommunalbestyrelsen foranledige, at slædehunden tvangsmærkes.

Kommunalbestyrelsen kan ikke undlade at iværksætte de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at slædehunden bliver ID-mærket.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt en tvangsmærkning efter stk. 3 ikke kan gennemføres, skal kommunalbestyrelsen straks foranledige, at slædehunden overdrages til anden egnet ejer eller aflives. Aflivning i disse tilfælde sker for ejers regning. De almindelige forvaltningsretlige principper skal overholdes ved anvendelse af stk. 3 og 4, herunder proportionalitetsprincippet. Kommunalbestyrelsen skal derfor have forsøgt at få ejer til at hjælpe, således at ID-mærkningen kan udføres. Hvis ejer nægter at yde assistance, og kan ID-mærkningen ikke gennemføres på anden vis, og kan der ikke findes en anden egnet ejer, må erstatningsfri aflivning være den nødvendige udvej, idet ejer selv har gjort sig skyld i den offentlige myndigheds sanktion imod sin ejendom, der således ikke længere er værnet af de erstatningsretlige regler.

§ 23

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at ejeren af en slædehund skal sørge for, at slædehunden følger et vaccinationsprogram, hvor den vaccineres regelmæssigt mod hundesyge, parvovirus og rabies. Veterinærmyndigheden fastsætter vaccinationsprogrammet, herunder vaccinationsfrekvens, vaccinationsmetoder, retningslinjer om anvendelse af sera og præparater, indrapportering, m.v.

Det er slædehundens ejer, som er ansvarlig i henhold til stk. 1. Fastlæggelse af ejerforholdet må bero på en konkret vurdering af, hvem der har slædehunden i sin varetægt og råderet over denne, samt hvem der sørger for fodring, pasning og den daglige pleje. Ejer kan ikke fraskrive sig sit ansvar ved at efterlade slædehunden eller midlertidigt overdrage denne til andres varetægt.

En person, der midlertidigt har en slædehund i sin varetægt, ifalder ikke ansvar efter denne bestemmelse. Dette omfatter de tilfælde, hvor en person f.eks. passer en slædehund for ejer i nogle få dage eller under ejers korterevarende ferie.

Selvom udgifter til vaccination, ID-mærkning og registrering, som beskrevet i lovens indledende bemærkninger, bliver dækket økonomisk af det offentlige, er det stadig ejer, der har det overordnede ansvar for at sikre, at enhver slædehund i vedkommendes besiddelse er korrekt vaccineret, ID-mærket og registreret. Bliver en slædehundeejer således opmærksom på, at en eller flere slædehunde i vedkommendes varetægt mangler vaccinationer eller mangler at blive ID-mærket eller registreret, er det vedkommendes ansvar og pligt at rette henvendelse til relevante myndigheder med henblik på snarest muligt at rette op på forholdet.

Bestemmelsen fastslår ligeledes, at ejer skal meddele kommunen alle ændringer i sit hundehold, herunder døde slædehunde, hvalpefødsler, nye voksne slædehunde, solgte slædehunde m.v. Dette er for at sikre, at den nationale dyredatabase kan holdes opdateret i forhold til antal slædehunde og deres vaccinationsstatus.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at vaccination efter stk. 1 kun må udføres af en uddannet dyrlæge, en autoriseret hundevaccinatør eller en autoriseret hundeinspektør. Bestemmelsen skal sikre, at slædehunden ikke lider overlast eller fejlvaccineres.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at det er kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for og pligten til at sikre, at der sker ansættelse af det nødvendige personale, for at opgaven med vaccination samt ID-mærkning og registrering kan løses i overensstemmelse med Inatsisartutlovens bestemmelser.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at det alene er Veterinærmyndigheden, der kan uddanne og autorisere de kommunale hundevaccinatører samt uddanne og autorisere de kommunale hundeinspektører efter kommunalbestyrelsens indstilling.

Veterinærmyndigheden planlægger løbende kursusforløb for de kommunalt ansatte hundeinspektører eller kommende hundeinspektører. Kommunalbestyrelsen skal indstille egnede kandidater, som kommunalbestyrelsen har tænkt sig at beskæftige i kommunen som autoriserede hundeinspektører, til at deltage i Veterinærmyndighedens kursus med henblik på at opnå autorisation til at ID-mærke slædehunde i henhold til denne Inatsisartutlov.

Veterinærmyndigheden kan nægte at autorisere en indstillet kandidat, hvis det efter endt uddannelsesforløb ikke findes forsvarligt at autorisere kandidaten, fordi vedkommende ikke findes egnet til at bestride hvervet som autoriseret hundeinspektør.

En hundevaccinatør skal således opnå autorisation fra Veterinærmyndigheden, før vedkommende har lov til at vaccinere slædehunde efter denne lov. Udelukkende dyrlæger eller autoriserede hundeinspektører må forestå ID-mærkning af slædehunde med mikrochip, således må godkendte hundevaccinatører ikke forestå ID-mærkning. Autoriserede hundeinspektører må ud over ID-mærkning også forestå vaccinationer.

Bestemmelsen skal sikre, at slædehunde ikke lider overlast ved forkert udførte procedurer. Ligeledes skal bestemmelsen sikre, at vaccinationsprogrammet efterleveres, at korrekt ID-mærkning udføres, og at data bliver dokumenteret korrekt.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelsen er forpligtet til at indsende indberetninger om slædehunde, der vaccineres og ID-mærkes til den nationale dyredatabase senest 1 måned efter, vaccinationen er foretaget. Dette er for at sikre, at data bliver registreret korrekt, således at kommunalbestyrelsen kan efterleve forpligtelsen med at påse, at alle slædehunde i kommunen er vaccineret og ID-mærket efter gældende regler.

Til stk. 6

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler om indberetninger efter stk. 5, herunder regler om hvilke oplysninger kommunalbestyrelsen skal indberette, hvordan oplysningerne indberettes samt regler om, hvor hyppige indberetningerne skal være.

Til stk. 7

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler om vaccination, herunder fastsættelse af vaccinationsfrekvens, krav til typer af vaccinationer samt om foranstaltninger af periodevis udvidede vaccinationsprogrammer. Denne bestemmelse sikrer, at slædehundene vil blive vaccineret efter nyeste faglige viden og behov for optimal beskyttelse mod sygdomme.

Til stk. 8

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler om anden pligtig behandling af slædehunde. Disse regler kan blandt andet omfatte krav om behandling med ormekur eller anden sundhedsfremmende eller præventiv behandling, der skal sikre slædehundens sundhed og velfærd.

§ 24

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt ejeren af en slædehund modsætter sig en lovpligtig vaccination, skal kommunalbestyrelsen foranledige, at slædehunden tvangsvaccineres og registreres.

Ejeren kan siges at modsætte sig vaccination, hvis ejeren bevidst undlader at rapportere manglende vaccination og registrering af sin slædehund til kommunalbestyrelsen. Ligeledes vil det være tilfældet, når ejeren nægter at lade hundevaccinatøren/hundeinspektøren eller dyrlægen udføre vaccination, eller når ejeren nægter at bistå med at indfange og pacificere sin slædehund, således at vaccination kan gennemføres.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt tvangsvaccination efter stk. 1 ikke kan gennemføres, da skal kommunalbestyrelsen foranledige, at slædehunden aflives for ejers regning og uden erstatning til ejer.

Bestemmelsen reducerer risikoen for, at smittebærende eller potentielt smittebærende slædehunde overfører smitte til raske individer, således at livsfarlige sygdomme spreder sig.

Bliver en slædehund ikke korrekt vaccineret, kan der ikke føres effektiv kontrol med bekæmpelsen af smitsomme hundesygdomme. Det er derfor nødvendigt, at de offentlige myndigheder får hjemmel til dette, hvis ejeren af en slædehund nægter at samarbejde og nægter at lade sin slædehund vaccinere.

Typisk vil tvangsaflivning forekomme, når en dyrlæge eller hundevaccinatør/hundeinspektør ved selvsyn konstaterer, at en slædehund enten allerede er syg eller udviser symptomer på sygdom sammenholdt med det faktum, at slædehunden ikke er ID-mærket og registreret.

Kommunalbestyrelsen skal da foranledige aflivning. Aflivning skal så vidt muligt søges udført øjeblikkeligt, både af hensyn til at slædehundens lidelser ikke trækkes i langdrag og for at mindske risikoen for udbredelse af smitte. Grundprincipperne for den offentlige forvaltning skal iagttages ved overvejelsen af, om denne bestemmelse skal tages i brug. Herunder skal proportionalitetsprincippet iagttages, således at andre, mindre indgribende og tilstrækkelige foranstaltninger søges taget i brug, førend slædehunden eller slædehundene aflives.

Overlevelsesraten for uvaccinerede slædehunde er så lav, at den praktisk talt ikke er eksisterende. Slædehundenes levevis gør det vanskeligt at holde dem isoleret fra andre slædehunde, og derfor er risikoen for spredning af sygdomme stor. I mange tilfælde hvor slædehunde er begyndt at udvise symptomer på hundesyge om morgenen, er de allerede samme aften døde i store smerter. Derfor vil en uvaccineret slædehund, der er syg eller udviser symptomer på sygdom, altid skulle aflives øjeblikkeligt, så vidt muligt med ejerens accept og ellers som tvangsaflivning.

Aflivning efter denne bestemmelse sker for ejers regning og uden erstatning til ejer. Såfremt en slædehund må tvangsaflikes, vil det være som følge af ejers egen undladelse af at efterkomme de i loven fastsatte krav om vaccination. Det er ejers ansvar at sikre sine slædehunde ved vaccination. Der udbetales derfor ikke erstatning for ejerens undladelse af at efterkomme lovens krav.

§ 25

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at Landskassen afholder udgifter i forbindelse med vaccination mod hundesyge, parvovirus og rabies samt ID-mærkning af slædehunde i henhold til det af Veterinærmyndigheden fastsatte vaccinationsprogram. Dette indebærer, at Landskassen betaler for materialer inklusiv kanyler, sprøjter og sera, men ikke forsendelse til de enkelte byer og bygder. Disse udgifter afholdes af kommunalbestyrelsen.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at udgifter til vaccination og ID-mærkning, ud over det program som veterinærmyndigheden har fastsat, og vaccinationer til andre dyr end slædehunde er Landskassen uvedkommende. Sådanne udgifter må kommunalbestyrelsen eller slædehunde-ejeren selv afholde. Landskassen afholder alene udgiften til de lovpligtige vaccinations- og ID-mærkningsudgifter. Loven præciserer, at ansvaret for at en slædehund er korrekt vaccineret og ID-mærket ifølge gældende vaccinationsprogram, påhviler ejer og subsidiært kommunalbestyrelsen. Såfremt vaccinationsprogrammet ikke følges f.eks. ved overskridelse af tidsintervallet mellem vacciner, vil dette medføre, at slædehunde skal genvaccineres for at sikre den samme beskyttelse mod sygdom som en slædehund der følger vaccinationsprogrammet korrekt. Dette betyder, at der skal bruges flere vacciner og dette overforbrug af vacciner skal betales af kommunalbestyrelsen/ejer. For at kunne vurdere dette overforbrug er det væsentlig at den nationale dyredatabase til en hver tid er opdateret i forhold til antal hunde og deres vaccinationsstatus. Veterinærmyndigheden sender vacciner til kommunerne efter deres bestilling og kan derved sammenholde vaccinebestillinger med forbrug og lager som opregnes i den nationale dyredatabase. På denne baggrund kan et overforbrug af vacciner udregnes og dette vil blive faktureret til kommunalbestyrelsen.

§ 26

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at Veterinærmyndigheden kan iværksætte overvågning af slædehunde med henblik på smitteforebyggelse. I forbindelse med overvågningen kan Veterinærmyndigheden indsamle og udtage prøver og foretage særskilt mærkning og registrering samt gennemføre andre veterinærfaglige procedurer. Bestemmelsen finder blandt andet anvendelse efter omfattende udbrud af hundesyge og parvovirus, når der kræves en ekstraordinær indsats grundet udbruddets omfang og karakter, som en del af en generel sundhedsstrategi eller af dyreværns-mæssige årsager.

Til stk. 2

Bestemmelsen pålægger en slædehunde-ejer pligt til at bistå Veterinærmyndigheden i nødvendigt omfang, når overvågning i henhold til stk. 1 skal udføres, herunder ved prøveudtagning og mærkning m.v.

§ 27

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at Veterinærmyndigheden kan pålægge kommunalbestyrelsen at træffe de nødvendige foranstaltninger for at hindre spredning af smitte i tilfælde af udbrud af sygdomme hos slædehunde. Nødvendige foranstaltninger kan blandt andet indebære påbud om karantæne og isolation af slædehunde, forbud om flytning af slædehunde til/fra kommunen, herunder flytning til anden hundeplads og færdsel mellem fiskepladser og lignende, aflivninger, ID-mærkninger og

lignende. Foranstaltningerne skal medvirke til at hindre spredningen af smitte. Kommunalbestyrelsen er forpligtet til at følge Veterinærmyndighedens anvisninger i disse situationer samt at videreformidle Veterinærmyndighedens instrukser til slædehundeejerne i kommunen og føre tilsyn med, at forbud og påbud overholdes.

Til stk. 2

Bestemmelsen bemyndiger Veterinærmyndigheden til at forbyde flytning af slædehunde mellem byer og bygder, såfremt det vil frembyde risiko for udbrud af sygdomme. Veterinærmyndigheden foretager en konkret vurdering i de enkelte tilfælde, om et forbud er nødvendigt. Dette kan blandt andet være tilfældet, når der er aktuelle sygdomsudbrud i området, eller risikoen for sygdomsudbrud er nærliggende eller anses for øget. Forbuddet er som udgangspunkt tidsbegrænset, men Veterinærmyndigheden kan efter periodens udløb vurdere, om det er nødvendigt at forlænge forbuddet, fordi risikoen for smitte stadig er til stede.

Til stk. 3

Bestemmelsen giver Veterinærmyndigheden kompetence til at bemyndige andre end dyrlæger og hundevaccinatører/hundeinspektører til at udføre vaccinationer eller ID-mærkning i tilfælde af sygdomsudbrud og ved epidemier, da det i sådanne situationer oftest er nødvendigt at kunne agere hurtigt, og det vil ikke altid være muligt at fremskaffe en dyrlæge eller hundevaccinatør/hundeinspektør i tide. Ved epidemier er kontrol af smittespredning essentielt, hvorfor det kan være nødvendigt for Veterinærmyndigheden at kunne bemyndige andre, såsom en lokal fanger med kendskab til håndtering af slædehunde eller en kommunefoged til at forestå vaccination eller ID-mærkning.

Bestemmelsen giver også Veterinærmyndigheden mulighed for at tillade slædehundeejeren at vaccinere og ID-mærke sine egne slædehunde. Dette skal dog altid foregå under supervision og ansvar af en dyrlæge eller hundevaccinatør/hundeinspektør. Dette er for at sikre, at hundevaccinatøren/hundeinspektøren eller dyrlægen ikke spreder smitte til det næste hundehold, vedkommende skal tilse.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastlægger, at udgifter forbundet med foranstaltninger efter stk. 1 afholdes af kommunalbestyrelsen.

§ 28

Bestemmelsen fastsætter, at i tilfælde af udbrud og deciderede epidemier af hundesyge og parvovirus eller andre smitsomme sygdomme skal vaccination foregå efter anvisning fra og med godkendelse af Veterinærmyndigheden.

Bestemmelsen sikrer, at sådanne vaccinationsprogrammer systematiseres og koordineres optimalt for derved at effektivisere indsatsen mod sygdommens spredning. Veterinærmyndigheden kan som øverste tilsynsmyndighed, føre kontrol med de berørte områder på tværs af kommunegrænser og har derved den bedste mulighed for at danne sig et overblik over, hvor indsatsen skal sættes ind. Samtidig vil denne overordnede koordination mindske risikoen for, at slædehunde, der allerede er smittet med hundesyge, parvovirus eller andre smitsomme sygdomme, bliver fejlvaccineret.

Vaccinationen er udelukkende forebyggende og kan således ikke kurere slædehunde, der allerede er syge. Sådanne slædehunde må aflives øjeblikkeligt for at forhindre smittespredning. Veterinærmyndigheden er som ekspert på ressortområdet for udryddelse af veterinære sygdomme, den bedst egnede myndighed til at planlægge vaccinationsprogrammer, når der er tale om større udbrud og epidemier, samt at bistå med rådgivning og vejledning af kommunalbestyrelserne. Ved udbrud og epidemier, eller hvor kommunalbestyrelsen har mistanke om udbrud og epidemier, skal kommunalbestyrelsen derfor omgående kontakte Veterinærmyndigheden med henblik på at udarbejde en indsatsplan og modtage rådgivning om, hvordan et eventuelt udvidet vaccinationsprogram skal tilrettelægges og udføres.

§ 29

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at etablering, indretning og drift af kenneler, pensioner og internater kun må ske efter tilladelse fra Veterinærmyndigheden. Veterinærmyndigheden vurderer, om oprettelsen af kennel, pension eller internat i det pågældende område er forsvarlig, og om drift og indretning lever op til de almindelig anerkendte standarder for hold og kommerciel pleje og omsætning af dyr. Et internat defineres som et sted, hvor vildfarne, forladte eller overgivne dyr er anbragt. En pension er et midlertidigt opholdssted for dyr mod betaling, idet ejeren overgiver dyret i pensionatets varetægt, der sørger for kost og logi. En kennel defineres som en virksomhed, der har til formål at avle slædehunde med afsætning for øje til forskel fra en almindelig slædehundeejer med sit eget hundespand.

Til stk. 2

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler vedrørende kenneldrift, avl, opdræt, parring samt om hvalpes og drægtige tævers pasning og pleje.

§ 30

Bestemmelsen fastsætter, at slædehundehvalpe skal være fyldt fulde 8 uger, før de må sælges eller overdrages. Bestemmelsen skal sammenholdes med § 11, stk. 4, hvorefter slædehunde skal forblive hos deres moderdyr, indtil de er fyldt fulde 8 uger. Bestemmelsen skal sikre slædehundehvalpene en sikker og forsvarlig opvækst i henhold til internationale, anerkendte standarder, så hvalpene bliver

præget og socialiseret af moderen og derved vokser op og bliver sunde, harmoniske voksendyr. Dette sikres bedst ved, at hvalpen er hos moderen, indtil den er mindst 8 uger gammel, samt at der ikke sker store omvæltninger i hvalpenes tilværelse, før den er fyldt minimum 8 uger. Hvalpene kan dog sælges eller overdrages før, hvis den sælges eller overdrages sammen med moderdyret.

§ 31

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte de nærmere regler i form af administrative forskrifter vedrørende handel med slædehunde. Dette omfatter regler om anmeldelse og registrering af køb og salg, regler om krav til dyrets sundhedstilstand, krav om undersøgelser, behandlinger, regler vedrørende transport, ophold og lignende.

§ 32

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at transport af slædehunde skal foregå på en forsvarlig måde, under hensyntagen til slædehundens fysiologiske, sundhedsmæssige og psykiske behov.

Den, som ønsker at transportere en slædehund, hvad enten det er inden for slædehundedistriktet eller ud af distriktet eller Grønland, skal sørge for, at transporten sker på forsvarlig vis. Transporten må ikke være smertefuld for slædehunden eller stresser slædehunden unødvendigt. Samtidig skal slædehundens sundhedstilstand sikres under transporten, således at smittespredning ikke sker, eller slædehunden disponeres for sygdom eller fysisk skade.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt rejsetiden strækker sig over 4 timer eller mere, skal slædehunden have mulighed for at drikke vand.

Til stk. 3

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler for hunde af anden race end grønlandsk slædehund, der er i transit i slædehundedistriktet. Bestemmelsen er særligt rettet mod internationale lufthavne i slædehundedistriktet, hvor personer med hunde af anden race end grønlandsk slædehund kan være på gennemrejse i forbindelse med ind- og udrejse til eller fra Grønland. Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at opstille krav til personer og lufthavne for, hvilke foranstaltninger der er forsvarlige i forbindelse med, at andre hunde end grønlandske slædehunde er i transit i slædehundedistriktet. Kravene kan blandt andet omfatte opstaldningsfaciliteter og håndtering af hundene, mens de er i transit samt evt. ledsagende dokumentation.

§ 33

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at etablering, indretning og drift af dyrehospitaler og veterinære klinikker for slædehunde alene må finde sted, såfremt der er indhentet tilladelse fra Veterinærmyndigheden. Bestemmelsen skal sikre, at Veterinærmyndigheden har det nødvendige overblik over slædehundes behandling på ovenstående steder og kan føre det nødvendige tilsyn og opsyn med, at denne Inatsisartutlovs bestemmelser overholdes.

Til stk. 2

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler i form af administrative forskrifter vedrørende indretning og drift af dyrehospitaler m.v. i henhold til stk. 1, herunder regler om vilkår og betingelser for at tilladelse kan gives.

§ 34

Bestemmelsen indeholder et forbud mod afholdelse af arrangementer og konkurrencer, hvor der er risiko for at slædehunde bliver udsat for skade og unødigt stress eller overbelastning. Det er ligeledes forbudt at lade sin slædehund deltage heri. Det skal desuden påpeges, at der sondres mellem skade, som er enhver skade, og stress, som alene anses for at være unødvendig. Slædehunde oplever generelt en mindre grad af stress ved sammenbringning af mange slædehunde. Dette sker eksempelvis forud for en stor jagt. Således kan stress i en sådan situation ikke alene begrunde, at slædehunde ikke må deltage. Derimod er nyere tendenser såsom ”dog-pulling” og lignende omfattet af bestemmelsen, og dermed ikke tilladt.

§ 35

Hundeslædevæddeløb er ikke omfattet af bestemmelsen, da disse anses som almindelige og en del af den grønlandske tradition, og er i tråd med den ånd, som slædehunden er fremavlet i.

Til stk. 2

Bestemmelsen sikrer at slædehunde, der skal deltage i hundeslædevæddeløb eller lignende konkurrencer, trænes med hensyntagen til slædehundens fysiologi og velfærd. Træning kan således være forskellig fra slædehund til slædehund, og det er vigtigt, at man er opmærksom på dette under træningsforløbet. Kravene om hensyntagen til slædehundens fysiologi og velfærd gælder også under selve løbet.

Til stk. 3

Bestemmelserne fastslår, at slædehunde til enhver tid skal behandles omsorgsfuldt og derfor opstilles der eksplicit bestemmelser mod brugen af fysisk og mental afstraffelse i forbindelse med deltagelse i væddeløb og lignende konkurrencer. Mental afstraffelse er afledt af en erfaret fysisk afstraffelse (påføringen af smerte), hvor en ikke-fysisk påmindelse af den fysiske straf bruges til at

straffe slædehunden. Et eksempel er at rasle med en kæde for at få slædehunden til at trække hurtigere. Dette er muligt, fordi slædehunden tidligere har erfaret smerte (fysiske afstraffelse) ved at blive slået med kæden, så blot lyden af kæden trigger hukommelsen af den fysiske smerte og får derved slædehunden til at reagere.

Bestemmelsen har til hensigt at flytte fokus fra afstraffelse til brug af positiv motivation og viden om, hvordan hundens hjerne virker for at opnå en ønskelig reaktion (såsom trække mere, ligge sig ned osv.). Dette er i overensstemmelse med indledningen om den omsorgsfulde behandling, som også gælder for slædehundens mentale tilstand. I denne proces er forståelse for fysisk og mental afstraffelse essentielt.

Til stk. 4

Denne bestemmelse skal sikre, at byen/bygden/kommunen har kendskab til hvilke slædehunde, der er på stedet og herved sikre, at der er passende hundepladser til dem. Vigtigst er dog, at tilflytningsstedet kan kontrollere, at slædehundene er korrekt vaccineret, således at potentiel sygdom ikke indføres til området.

§ 36

Bestemmelsen opstiller en række konkrete krav vedrørende de slædehunde, der deltager i væddeløb eller konkurrencer. De skal være vaccineret mod rabies, hundesyge og parvovirus i henhold til Veterinærmyndighedens vaccinationsprogram samt være ID-mærket og opført i den nationale hundedatabase. Dertil skal ejer kunne fremvise dokumentation over for løbsledelse, kommunen og myndigheder om, at hver deltagende slædehund er vaccineret og ID-mærket. Dokumentation kan være i form af kvittering fra kommunen, hvorpå det er anført hver slædehunds vaccinationsstatus og ID-mærkningsnummer. Det er ikke tilstrækkeligt, at der blot er anført et kaldenavn. Dette er for at forhindre, at ikke-vaccinerede slædehunde deltager i løbet. Slædehunde, der deltager i løb og konkurrencer, skal ligeledes være mindst 12 måneder gamle for at deltage i løbet. Dette er for at tage hensyn til slædehundens fysiologiske og anatomiske udvikling, samt sikre at slædehunden ikke lider unødigt overlast og pådrager sig skader, der har negativ indflydelse på slædehundens udvikling, som nedsætter slædehundens levealder betydeligt. Aldersgrænsen er sat med respekt og forståelse for traditioner og fangerkultur.

I henhold til § 36, stk. 1, nr. 4 skal slædehunden træningsmæssigt være forberedt til deltagelse i løbet, således, at selve træningen kan foregå inden slædehunden er 12 måneder gammel. Den veterinærfaglige anbefaling er at følge de internationale retningslinjer, som foreskriver, at hunde skal være mindst 18 måneder for at deltage i væddeløb.

Drægtige eller diegivende tæver må ikke deltage i løb af hensyn til tævens fysiologiske og psykologiske trivsel. Veterinærmyndigheden anbefaler, at tæver først må benyttes i løb tidligst 12 uger efter, de har født.

§ 37

Bestemmelsen præciserer, at der skal udformes regler på en række områder, før væddeløb eller konkurrencer kan afholdes. Listen er ikke udtømmende. Reglerne skal godkendes af veterinærmyndigheden inden løbsafholdelse. Bestemmelsen har til formål at løfte dyrevelfærden ved afholdelse af væddeløb og bestyrke nødvendigheden af omsorg og beskyttelse af slædehunden.

Til stk. 2

Veterinærmyndigheden kan efter en samlet vurdering af løbsledelsens regelsæt stille yderligere krav til reglerne for løbet afholdelse, for at sikre, at hensynet til især dyreværn som sygdoms- og smitterisiko er varetaget.

§ 38

Bestemmelsen indfører forbud mod at give slædehundene præstationsfremmende midler, som kan forbedre deres fysik, kondition eller udholdenhed. Dette gælder både i træningsforløbet og ved selve løbsdeltagelsen. Det gælder også i de tilfælde, hvor en slædehund er påvirket af en skade og derfor har behov for f.eks. smertestillende medicin eller indgreb, som kan være med til at forbedre slædehundens præstationsevne under løbet. Det er ejers ansvar at sikre sig, at slædehunden ikke er behandlet med de midler, der nævnes i bestemmelsen, jf. stk. 4.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at det er ejers ansvar, jf. stk. 4, at sørge for at holde sig opdateret om, hvilke behandlinger slædehundene modtager, for at undgå at slædehundene har fået præstationsfremmende midler, som kan forbedre deres ydeevne under løb.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastlægger, at veterinærlægemidler kun må gives til en slædehund, såfremt det er blevet ordineret af en dyrlæge til en specifik og identificerbar slædehund. Lægemidlet må kun anvendes til denne slædehund.

Til stk. 4

Det fastslås her, at ejeren har ansvaret for at slædehundene ikke behandles i strid med § 38.

§ 39

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler om kontrol med anvendelse af præstationsfremmende midler, samt for den veterinære kontrol og tilsyn med hundeslædevæddeløb.

§ 40

Bestemmelsen giver Veterinærmyndigheden kompetence til at aflyse et hundeslædevæddeløb eller udstede forbud mod afholdelse af væddeløb i et bestemt område, i en nærmere afgrænset periode, som følge af sygdomsudbrud eller risiko for sygdomsudbrud. Ligeledes gives veterinærmyndigheden kompetence til at aflyse eller udskyde væddeløb, såfremt afholdelse af væddeløb indebærer unødvendig fare og øget risiko for de deltagende slædehundes helbred. Her tænkes f.eks. på manglende sne, islag på løbsruten eller lignende situationer, hvor vejret medfører ugunstige løbsforhold.

§ 41

Bestemmelsen fastlægger, at ansvaret for at fritskårne slædehunde indfanges i forbindelse med afholdelse af væddeløbet, først og fremmest påhviler ejer. Ejeren har endvidere pligt til at yde slædehunden behandling, hvis den er skadet. Hvis ejer ikke indfanger sin slædehund, inden der er gået 4 timer, skal løbsledelsen eller konkurrenceledelsen orientere kommunalbestyrelsen og dermed sikre, at slædehunden indfanges. Definitionen af løbsledelsen eller konkurrenceledelsen er den person eller den gruppe af personer, der arrangerer og forestår opsynet med afholdelsen af løbet samt løbets resultater. Det er løbsledelsen/konkurrenceledelsen, der skal sikre, at indfangning sker, samt at denne foregår forsvarligt og effektivt, så fritskårne slædehunde ikke lider unødigt overlast eller påføres skade.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastlægger, at hvis ejer ikke har indfanget sin slædehund inden 4 timer i henhold til stk. 1, da skal kommunalbestyrelsen sørge for at træffe foranstaltninger for at indfange slædehunden.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastlægger, at kommunalbestyrelsen kan foretage indfangning i henhold til stk. 2 for ejers regning.

§ 42

Bestemmelsen fastslår, at det er forbudt at afholde hundekampe, hvorved sigtes til begrebet at arrangere en kamp mellem to hunde, her slædehunde, der kæmper mod hinanden, eventuelt til

døden. En hundekamp kan være organiseret eller uorganiseret. Uorganiserede hundekampe er eksempelvis, hvor 2 slædehunde efter ejers tilskyndelse og tilråb overfalder hinanden. Organiserede hundekampe vil typisk være, når hundekampen er planlagt forud, og der er flere slædehunde involveret, samt at der udsættes en præmie, typisk i form af penge. Det er klart, at organiserede hundekampe må anses som en større lovovertrædelse end uorganiserede, hvilket må udmøntes i udmålingen af foranstaltninger, men begge forhold er forbudt. Bestemmelsen omfatter en eventuel arrangør, såvel som ejeren af den eller de slædehunde, der deltager i hundekampen. Ejer ifalder ansvar, uanset om han er vidende om, at hundekampen finder sted, da det altid er ejers ansvar at sørge for sin slædehund og sikre, at de personer, i hvis varetægt slædehunden overlades, drager nødvendig omsorg for slædehunden.

§ 43

Til stk. 1

Bestemmelsen regulerer anvendelsen af og udtagelsen af reproduktive celler og væv fra slædehunde til brug for forplantning og formering. Privat import af sæd eller embryoner udgør en reel risiko for uønsket genetisk påvirkning af den grønlandske slædehunderace. Brug af kunstig sædovertføring eller ægtransplantation kan på den anden side tænkes anvendt ved planlagt avl med slædehunde stammende fra forskellige dele af slædehundedistriktet og således være med til at tilføre isolerede stammer af slædehunde nyt blod. Der lægges derfor ikke op til et totalforbud mod disse avlsmetoder. Derimod sikres Veterinærmyndigheden mulighed for i hvert enkelt tilfælde at vurdere det ønskelige heri og om nødvendigt nedlægge forbud.

Til stk. 2

Naalakkersuisut bemyndiges til at fastsætte regler om, hvilke hunderacer, der må anvendes i tilfælde, hvor man ønsker at gøre brug af kunstig sædovertføring eller ægtransplantation. For bedømmelsen er det vigtigt at vurdere, om den enkelte hunderaces gener vil medføre en så drastisk forandring af den grønlandske slædehunds egenskaber, at det reelt vil forringe dens kvaliteter.

§ 44

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at indsamling af prøver, data og statistik, samt overvågning og forsøg med slædehunde skal godkendes af Veterinærmyndigheden. Bestemmelsen skal sikre, at myndigheden kan føre det nødvendige tilsyn med området og beskytte slædehunde mod ikke-godkendte eller usikre forsøg m.v. Endeligt skal bestemmelsen sikre, at de grønlandske myndigheder har den fulde og endelige kontrol med, hvad der sker med de grønlandske slædehunde.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at godkendelse i henhold til stk. 1 gøres betinget af, at Veterinærmyndigheden modtager alle oplysninger, der indsamles i forbindelse med forsøg m.v., der foretages som beskrevet i stk. 1. Modtager Veterinærmyndigheden ikke disse oplysninger på forlangende, kan godkendelsen trækkes tilbage, og de forsøgsansvarlige kan idømmes foranstaltninger i form af bøde.

Til stk. 3

Bestemmelsen beskriver, hvordan orientering om oplysninger i henhold til stk. 2 skal foregå. Veterinærmyndigheden skal på forlangende og senest i forbindelse med forsøgets afslutning modtage de nødvendige oplysninger. Veterinærmyndigheden bestemmer, i hvilket format oplysningerne skal indsendes. Dette kan for eksempel ske ved udfyldelse af et skema eller ved indtastning i et elektronisk system eller lignende.

Til stk. 4

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler for forsøg med slædehunde.

§ 45

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at det er Naalakkersuisut, der påser overholdelsen af Inatsisartutloven og har det overordnede myndighedsansvar for, at den daglige kontrol og myndighedsudøvelse, der delegeres til kommunalbestyrelsen, udøves effektivt og efter loven, ligesom Naalakkersuisut ved egenkontrol og løbende tilsyn udøver sin myndighedskompetence via Veterinærmyndigheden.

§ 46

Bestemmelsen fastslår, at det er kommunalbestyrelsen og dennes bemyndigede, dvs. hundeinspektører, vaccinatører og andre særligt bemyndigede, der med deres lokale kendskab og forankring varetager den generelle myndighedsudøvelse og tilsyn med loven. Ligeledes pålægges kommunalbestyrelsen at konsultere Veterinærmyndigheden, når dette udtrykkeligt fremgår af loven, og når kommunalbestyrelsen bliver i tvivl om veterinære forhold, samt en oplysningspligt når den bliver bekendt med forhold, der hører under Veterinærmyndigheden, og Veterinærmyndigheden ikke er til stede eller opmærksom på et sådant forhold.

Til stk. 1

Bestemmelsen specificerer de bestemmelser i loven, kommunalbestyrelsen fører tilsyn med samt de bestemmelser, som den ved påbud eller forbud kan sikre overholdelsen af. Kommunalbestyrelsens tilsyn omfatter således de generelle forhold vedr. hold af slædehunde, herunder behandling af ansøgning om tilladelse, ID-mærkning, registrering og vaccination, hundepladser, ordensregler,

forbud mod hold af hunde og katte i visse dele af kommunen, forbud mod at efterlade sine slædehunde, overholdelsen af kommunale vedtægter om slædehunde, samt behandling af dyrene m.v.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår kommunalbestyrelsens pligt til at konsultere Veterinærmyndigheden, når der er tale om forhold, der kræver veterinær- og dyreværnsfaglig indsigt, som det for eksempel er tilfældet, når det skal vurderes, om en hund er bidsk, jf. § 15, stk. 1, om der er tale om skambid, jf. § 15, stk. 2, om en hunds afstamning, jf. § 5, om behov for aflivning, jf. § 5, stk. 4, § 12, stk. 3 og § 49, stk. 2, samt når kommunalbestyrelsen er i tvivl om et veterinært forhold som for eksempel om en slædehund er blevet behandlet uforsvarligt, jf. § 8 og § 49.

Konsultationspligten gælder også, når kommunalbestyrelsen er i tvivl om sit myndighedsansvar, som den skal søge afhjulpet ved en dialog med Veterinærmyndigheden, der som Naalakkersuisuts myndighed på området sidder inde med den nødvendige veterinærfaglige ekspertise, jf. § 47.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår, at kommunalbestyrelsen har pligt til at give Veterinærmyndigheden meddelelse, når den bliver opmærksom på forhold, der efter loven kræver Veterinærmyndighedens indgriben. Bestemmelsen skal sikre, at disse forhold bliver vurderet af en veterinærfaglig ekspertise, og retter sig især mod de situationer, hvor der ikke er en dyrlæge til stede i byen eller bygden og forholdet derfor kræver telefonisk eller skriftlig konsultation, men kan også være relevant, når dyrlægen er i nærheden og skal tilkaldes for at give en faglig vurdering.

§ 47

Til stk. 1

Veterinærmyndigheden har det overordnede veterinære myndighedsansvar for loven samt det specifikke ansvar for de bestemmelser, hvoraf dette særligt fremgår, og er klageinstans for kommunalbestyrelsens afgørelser, jf. § 29, dog ikke afgørelser truffet i samråd med Veterinærmyndigheden. Veterinærmyndigheden udøver sin kompetence efter denne Inatsisartutlov ved tilsyn og egenkontrol, dvs. når den foretager kontrol af egen drift, samt når den ved henvendelse fra kommunalbestyrelsen eller andre bliver opmærksom på forhold, der er omfattet af Inatsisartutloven. Dette gælder også, når Veterinærmyndigheden under udøvelse af sin myndighedskompetence efter dyreværnsloven, bliver opmærksom på forhold, der er omfattet af denne Inatsisartutlov.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår kommunalbestyrelsens pligt til at føre de afgørelser ud i livet, som Veterinærmyndigheden træffer, når den ikke selv kan være til stede. Bestemmelsen omfatter både

de situationer i bygder og byer, hvor Veterinærmyndigheden eller dens bemyndigede ikke kan være til stede, samt de situationer, hvor kommunalbestyrelsens bemyndigede på grund af personlige eller andre forhold kan være tilbageholdende med at gennemføre Veterinærmyndighedens afgørelser. I sager hvor Veterinærmyndigheden ikke kan være til stede og indgrebet skønnes nødvendigt i den konkrete sag, f.eks. fordi dyret er sygt eller lider og er overladt til sig selv eller der er fare for smitte, kan Veterinærmyndigheden udstede bemyndigelse til personer, jf. stk. 1, der skønnes at have passende sagskendskab til udførelsen af opgaven. En bemyndigelse skal være konkret og omfatte en specifik handlebeføjelse til det enkeltstående tilfælde og meddeles personer, der skønnes fagligt kvalificerede til at udføre opgaven. Bemyndigelsen kan ikke være tidsubegrænset, og må som hovedregel ikke udstedes for et længere tidsrum end nødvendigt for den pågældende sag. Der gælder samme krav til identifikation for den bemyndigede samt til dennes opførsel og ageren ved fremskaffelse af dokumenter, jf. proportionalitetsprincippet, som i stk. 1.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastlægger Veterinærmyndighedens kompetence og sikrer muligheden for direkte at udøve tilsynsfunktionen uden forudgående retskendelse. Bestemmelsen finder anvendelse under iagttagelse af proportionalitetsprincippet, og mindre indgribende tiltag skal derfor søges anvendt førend tilsynsmyndigheden anvender bestemmelsen. En ejer skal opfordres til at lade tilsynet få adgang til den pågældende lokation eller transportmiddel og til at fremkomme med nødvendig dokumentation. Hvis mindre indgribende midler er forsøgt og ikke findes tilstrækkelige, har Veterinærmyndigheden ret til at agere, som bestemmelsen foreskriver.

Bestemmelsen fastslår, at Veterinærmyndigheden skal have identificeret sig over for ejer, hvis ejeren eller dennes familie er hjemme, førend tilsynet kan udføres. Et indgreb som beskrevet i § 23, stk. 3 er et alvorligt indgreb og skal derfor som udgangspunkt foretages af Veterinærmyndigheden.

Til stk. 4

I sager hvor Veterinærmyndigheden ikke kan være til stede og indgrebet skønnes nødvendigt i den konkrete sag, f.eks. fordi dyret er sygt eller lider og er overladt til sig selv eller der er i fare for smitte, kan Veterinærmyndigheden udstede bemyndigelse til personer, jf. stk. 1, der skønnes at have passende sagskendskab til udførelsen af opgaven. En bemyndigelse skal være konkret og omfatte en specifik handlebeføjelse til det enkeltstående tilfælde og meddeles personer, der skønnes fagligt kvalificerede til at udføre opgaven. Bemyndigelsen kan ikke være tidsubegrænset, og må som hovedregel ikke udstedes for et længere tidsrum end nødvendigt for den pågældende sag.

§ 48

Bestemmelsen fastslår en almindelig pligt til at anmelde uforsvarlig behandling af hunde og katte og udvider pligten til også at omfatte en begrundet mistanke om et sådant forhold. Bestemmelsen er en følge af en øget bevidsthed om behandlingen af dyr og deraf følgende regulering, og lægger

således op til, at folk solidarisk værner om hunde og katte, og sikrer at de ansvarlige på området, kommunens hundeinspektør eller en dyrlæge bliver gjort opmærksom på et formodet uforsvarligt forhold.

§ 49

Til stk. 1

Bestemmelsen bemyndiger kommunalbestyrelsen til at gribe ind overfor uforsvarlig behandling af slædehunde ved at give ejeren pålæg om dyrets behandling. Dette gælder også, hvis det er andre, der forvolder den uforsvarlige behandling.

Til stk. 2

Kommunalbestyrelsen kan efter konsultation med en dyrlæge pålægge ejeren at aflive sin slædehund, såfremt det vil medføre unødigt lidelse for dyret at lade det leve.

Til stk. 3

Bestemmelsen angiver proceduren for påbud og aflivning, herunder partshøring af ejeren. Påbud skal iflg. § 49, stk. 3 meddeles skriftligt og forinden vurderes af Veterinærmyndigheden, og ejeren skal have lejlighed til at udtale sig. Proceduren om skriftligt pålæg kan dog afviges, hvis det er nødvendigt for at afværge en væsentlig lidelse for dyret eller hvis ejerens skønnes bortrejst, § 49, stk. 5, og aflivning kan da foretages uden erstatning for ejerens, jf. § 49, stk. 5.

Til stk. 4

Bestemmelsen fraviger kravet om skriftligt pålæg og partshøring i stk. 3, når det er nødvendigt for at afværge en væsentlig lidelse for dyret, hvorfor dyret kan aflives straks, hvis det er muligt og ud fra en veterinærfaglig vurdering skønnes rigtigst. Hvis ejeren er bortrejst, må dette betragtes som uforsvarlig behandling af dyret, og skriftlig pålæg og partshøring kan ligeledes fraviges. Slædehunden må da betragtes som løssøre, der kan afhændes til ny ejer eller aflives, hvis ikke der kan findes en ny, egnet ejer.

Til stk. 5

Bestemmelsen præciserer, at ejeren ikke kan gøre erstatningsansvar gældende, når han selv har forvoldt slædehundens skade og det på baggrund af en veterinærfaglig vurdering efterfølgende bliver aflivet ved ejeren selv eller kommunalbestyrelsen eller Veterinærmyndigheden. Er skaden forvoldt slædehunden af en fremmed gælder de almindelig erstatningsretlige regler.

§ 50

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at påbud og forbud skal gives med at passende varsel, for at ejer har tid til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at påbuddet eller forbuddet efterkommes. Det passende varsel må dog ikke overstige 72 timer. Efter varslet er udløbet, skal myndighederne sikre sig, at påbuddet eller forbuddet rent faktisk er blevet efterlevet af ejer.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at påbud og forbud skal efterkommes straks og dermed ikke afvente et eventuelt varsel, hvis det er nødvendigt for at afværge lidelse for slædehunden. Der er således tale om et strakspåbud eller -forbud, som ejer har pligt til at efterkomme med det samme og uden ugrundet ophold. Sker dette ikke, må myndighederne om nødvendigt aflive slædehunden og anmelde ejeren til politiet.

§ 51

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt et påbud eller forbud ikke efterkommes, kan kommunalbestyrelsen eller Veterinærmyndigheden lade hunden omregistrere til anden egnet ejer, hvis dette er dyreværnsæssigt forsvarligt, dvs. at slædehundens sundhedstilstand gør det forsvarligt. Såfremt dette ikke er muligt, skal kommunalbestyrelsen eller Veterinærmyndigheden foranstalte slædehundens aflivning, eller bemyndige andre, som skønnes egnede, eksempelvis jagtbetjente eller kendte fangere hertil uden erstatning til ejer og for ejers regning. Aflivning skal foregå i henhold til § 14.

§ 52

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler om anmeldelse, påbud og forbud.

§ 53

Bestemmelsen angiver, at kommunalbestyrelsens afgørelser kan påklages til Veterinærmyndigheden, dog ikke i sager, hvor de to myndigheder har truffet beslutning i samråd. I sidstnævnte tilfælde er der ikke klageadgang. Begge myndigheder har pligt til at give klagevejledning.

§ 54

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at overtrædelse af de oplyste paragraffer kan medføre foranstaltninger efter reglerne i Kriminallov for Grønland.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at også overtrædelse af bestemmelser i administrative forskrifter, som udstedes med hjemmel i denne Inatsisartutlov, kan medføre foranstaltninger i henhold til reglerne i Kriminallov for Grønland.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at ud over dom om foranstaltninger i henhold til reglerne i Kriminallov for Grønland kan der ved grove eller gentagne overtrædelser af bestemmelserne gives dom om forbud mod enhver form for hold af slædehunde.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at idømmelse af forbud mod hold af eller omgang med slædehunde i henhold til stk. 3 kan ske for bestandigt eller for en tidsbegrænset periode på mindst 2 år. Overtrædelse af et sådant forbud kan føre til yderligere foranstaltninger i henhold til reglerne i Kriminallov for Grønland, såsom anstaltsanbringelse.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastslår, at juridiske personer kan idømmes bøde i henhold til reglerne for Kriminallov for Grønland.

§ 55

Til stk. 1 og 2

Bestemmelsen giver adgang til, at sager, der skønnes ikke at ville medføre højere sanktion end bøde, kan afgøres udenretsligt betinget af, at den pågældende erklærer sig skyldig og villig til at betale den fastsatte bøde inden en frist. Det samme er gældende vedrørende konfiskation. Dette sikrer i mindre alvorlige sager en hurtig og fleksibel sagsgang.

Såfremt kommunalbestyrelsen udsteder administrative bøder i medfør af denne bestemmelse, skal borgeren informeres om, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke har pligt til at udtale sig, samt om sin klageret, hvor veterinærmyndigheden fungerer som klageinstans. Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at modtage indtægter fra bøder og konfiskationer, der således tilfalder Landskassen.

§ 56

Til stk. 1

Inatsisartutlovens ikrafttrædelsesdato er 1. juli 2022.

Forslag til Inatsisartutlov om hunde- og kattehold, som forventes vedtaget samtidigt med denne inatsisartutlov, ophæver samtidig Landstingslov nr. 18 af 30. oktober 1998 om slædehunde samt hunde- og kattehold, samt Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 15 af 19. juni 2003 om kommunale hunde- og kattevedtægter udstedt i medfør af § 13, stk. 2 i landstingslov nr. 18 af 30. oktober 1998 om slædehunde, samt hunde- og kattehold.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at de kommunale vedtægter, der regulerer slædehundehold, forbliver i kraft, indtil de erstattes af nye hunde- og kattevedtægter. Det drejer sig om følgende: Vedtægt for Kommune Kujalleq om hunde- og kattehold, Hunde- og kattevedtægt for Kommuneqarfik Sermersooq, Vedtægt for Qeqqata Kommunía om hundehold og Vedtægt for Qeqqata Kommunía om kattehold.

Høringssvar

Høring af myndigheder og organisationer m.v.

Forslaget vedrørende hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde har i perioden 15. september 2021 til 14. oktober 2021 været i høring.

Forslaget har i samme periode været lagt på Naalakkersuisuts høringsportal www.naalakkersuisut.gl.

Forslaget vedrørende hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde blev sendt til følgende høringsparter:

Grønlands Erhverv, KNAPK, Politiet i Grønland, Formandens Departement, Departementet for Natur og Miljø, Departementet for Finanser, Departementet for Råstoffer, Departementet for boliger og infrastruktur, Departementet for Uddannelse, Kultur, og Kirke, Departementet for sociale Anliggender og Justitsområdet, Departementet for Erhverv, Energi, Forskning og Arbejdsmarked, Departementet for Udenrigsanliggender, KNQK, QIMMEQ, Grønlands Naturinstitut, WWF Grønland, Arktisk Kommando, Fødevarestyrelsen i Danmark, Avannaata Kommunia, Kommune Qeqertalik, Qeqqata Kommunia, Kommune Kujalleq, Kommuneqarfiq Sermersooq.

Følgende har fremsendt bemærkninger til lovforslaget:

Modtagne høringssvar fra interne høringsparter er indarbejdet, men ikke medtaget under nedenstående bemærkninger.

Når der i det nedenstående henvises til en bestemmelse af høringsparten, som er ændret under indarbejdelsen, vil den ændrede og endelige lovbestemmelse fremgå i parentes ( ).

”Grønlands Erhverv er tilfreds med, at der i begge lovforslag søges at få overblik over slædehunde, hunde og katte via bedre styring og gennem klarere regler og ansvarsfordeling ml. veterinærmyndigheder og kommunerne, hvilket har været udfordret, når enkeltsager dukker op i pressen. For begge lovforslags vedkommende anvendes begrebet ”Slædehundedistriktet i Grønland”. Selvom alle ved hvor slædehundedistriktet ligger – eller det må man formode, vil det være på sin plads at komme med definition af området, for at afskærme lovenes geografisk anvendelsesområde. Dette for at komme eventuel misforståelser af vejen. Grønlands Erhverv har ikke yderligere bemærkninger til lovforslagene.”

Svar: Slædehundedistriktet er beskrevet i lovforslagets § 2 ved hjælp af koordinater, men der vil blive udarbejdet et kort over området som bilag til loven.

Grønlands Politi:

”I forslaget til Inatsisartutlov om hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde foreslås det, at § 6, stk. 2 skal have følgende ordlyd:

” *Indførsel af andre hunde end slædehunde til slædehundedistrikterne er forbudt, jf. dog stk. 3.* ”

Hertil skal det bemærkes, at kriminalretligt ansvar vedrørende overtrædelser, som alene vil medføre bøde eller konfiskation, forældes 2 år efter lovovertrædelsens ophør. Dette fremgår af kriminallovens § 21, stk. 1, nr. 1. Såfremt det i den foreslåede bestemmelse alene kriminaliseres at *indføre* andre hunde end slædehunde, vil Grønlands Politi således ikke kunne forfølge sagen, hvis der er forløbet mere end to år fra indførslen fandt sted.

Såfremt *besiddelsen* af andre hunde end slædehunde ligeledes ønskes kriminaliseret, bør dette fremgå udtrykkeligt af bestemmelsen. Grønlands Politi har ikke taget stilling til, hvorvidt ordlyden af den grønlandske og danske lovtekst stemmer overens. Grønlands Politi foretager sig herefter ikke yderligere i forbindelse med nedenstående.

Svar: Departementet er enig og har tilføjet ”besiddelse” i § 6, stk. 2.

Kommune Kujalleq takker for fremsendelse af høringssvar vedrørende lovforslag om grønlandske slædehunde og bifalder denne adskillelse af den nuværende lov, der omhandler både grønlandske slædehunde og andre hunde og katte, i 2 love, en for slædehunde og en for andre hunde og katte, og har ikke yderligere bemærkninger til forslag til Inatsisartutlov om hold og beskyttelse af grønlandske slædehunde.

Svar: Departementet kvitterer.

Kommuneqarfik Sermersooqs lokaludvalg har følgende bemærkninger:

1. I Ittoqqortoormiit mangles der terrænland hvor hunde kan bindes
2. 3-4 meter kæde er for langt, da der mangler land og mange har omkring 10-15 hunde her i Ittoqqortoormiit, hvis en der har 15 hunde skal man ha en areal der svarer til 60 meter, og i Ittoqqortoormiit flytter hundeejerne deres hunde i isen om vinteren, da der kommer 8-10 meter sne i Ittoqqortoormiit.

Svar: Det er op til kommunalbestyrelsen, at finde egnet areal til hundepladser og hundeøer, der lever op til lovens regler samt til dyreværnslovens regler om omsorgsfuld behandling af slædehunde. Der er i loven givet mulighed for, at den kommunale vedtægt kan tilpasses lokale forhold, ligesom der kan benyttes både kæder, der er fikseret ved nedboret øjenhul samt rejsekæder og tilpasses for snefald, men kravet i § 13 skal sikre, at slædehunden har en bevægelsesradius på minimum 3 meter, og kan kun undtagelsesvist og midlertidigt fraviges, f.eks. på rejse og under særlige vejrforhold.

Arktisk Kommando har følgende bemærkninger:

”§22 fokuserer mod dyrlægelovens område. Forsvarets Veterinærinspektør er tildelt en dispensation fra dyrlægeloven til at lade slædepatruljens hundeførere udføre visse simple medicinske og kirurgiske indgreb i tilfælde af sygdom eller ulykke i de perioder, hvor der ikke er en dyrlæge i området. Dispensationen er betinget af forudgående, relevant uddannelse af personalet, krav om kontakt til dyrlæge ved eksempelvis telefonisk backup til én af Forsvarets militære dyrlæger samt logføring og regelmæssig kontrol af udførte behandlinger. Kontrollen gennemføres ved to årlige besøg af militær dyrlæge på stationerne. Denne dispensation er givet af Fødevarestyrelsen.

Skulle Hjemmestyret ønske også at give en veterinær dispensation på området, deltager Arktisk Kommando og Forsvaret Sanitetskommando gerne i efterfølgende drøftelser på området. Forholdene på stationerne er godkendt af Forsvarets veterinærinspektør og lever fuldt op til såvel grønlandsk som dansk lovgivning på området.”

Svar: Departementet kvitterer for bemærkninger.

Kalaallit Nunaanni Qimussertartut Kattffiat – KNQR - har følgende bemærkninger til høring om forslag til lov:

§6 stk .4:

- Da ordet ”*kan der fastsættes krav*” i sig selv er et åbent ord, ønsker vi denne ændres til ”er det et krav”.

Svar: Veterinærmyndigheden vurderer hvilke krav, der skal fastsættes.

§11 stk. 2, 1:

- Sætningen ”... *samt værn mod vind og vejr*” skal fjernes. En slædehund tilpasser sig til det sted den lever, hvis man skal opsætte skærm og folk på fangst/fiskeri have disse med, vil det kun afstedkomme besværligheder. Ordet ”have adgang til tørt leje” er i sig selv godt nok, det passer til hundepladserne, men da de om vinteren ligger på sne skal dette fremhæves.

Svar: Slædehunde er beskyttet af Dyreværnsloven, og skal værnes mod vind og vejr, når de står lænket på deres hundepads eller hundehøj. Når hundene er på rejse, er sagen en anden, og her vil slædehunden kunne grave sig ned eller rulle sig sammen.

§11, stk. 2, 3:

- ”fodres mindst 1 gang i døgnet” – når det er varmt om sommeren har hunden ikke behov for at spise hver dag, det er vigtigere at den drikker. At hundehvalpene spiser hver dag, er passende. Det er vigtigt at understrege, at hundehvalpene spiser hver dag året rundt.

Svar: Slædehunde er beskyttet af Dyreværnsloven, og det påhviler således enhver, der holder og ejer en slædehund, at sørge for at disse behandles omsorgsfuldt, herunder at de fodres og vandes og passes under hensyntagen til deres behov, hvilket ud fra et veterinærfagligt synspunkt betyder, at de skal fodres dagligt. Dog lægges der i loven, jf. bemærkningerne til bestemmelsen, op til, at der også tages hensyn til praktiske erfaringer, herunder at nogle slædehundeejere lader hundene tåle en ugentlig fastedag.

§12: Loven er i sig selv god nok, dog er det et problem i efterlevelse af denne, for eksempel er det i Kulusuk ikke muligt at købe materialer til hegn. De bliver bedt om at hente materialer i dumpen, men da dumpen er aflåst at hente det.

Svar: Departementet er opmærksom på, at der kan være praktiske problemer, men antager, at kommunalbestyrelsen, der er ansvarlige for den daglige overholdelse af loven, sørger for der bliver taget hånd om disse i dialog med slædehundeejere, Veterinærmyndigheden og Selvstyret.

§13: Med hensyn til, at hundene skal have mindst 3 meter kæde for at kunne bevæge sig, bruger Avannaata Qimussersua kortere kæder, da det er et meget stort areal, der bruges og da deltagerne i hundeslædeløbet er mange. Det er bedre med 2 meter.

Svar: Forslaget bygger på en veterinærfaglig vurdering af behovet for slædehundens mulighed for at bevæge sig uden at komme i karambolage med de nærliggende hunde, hvorfor kæden som hovedregel skal være mindst 3 meter. Dog kan der under slædehundevæddeløb gøres midlertidige undtagelser.

§13 stk. 3 og 4: Når to hunde er bundet ved siden af hinanden, ønsker vi ikke, at den anden kæde skal være længere, da den hund, der har længere kæde, vil kunne nå den andens vandingssted – derfor skal kæderne være lige lange.

Svar: Kædernes længde skal gøre det muligt, at hundene kan ligge uforstyrret fra hinanden, hvilket godt kan medføre at kædelængderne er uens for at opnå dette mål. Ligesom det fremgår af bemærkningerne til stk. 3, at der bør være mindst 1 meters forskel i deres kædelængde.

§13 stk. 5: Vi accepterer ikke, at der under fangstrejser bruges kæder, da vi mener, det er hundeejeren selv, der har ansvaret for, selv at vælge hvad der skal bruges.

Svar: Der er ikke krav om, at der skal bruges lænker. Det fremgår af bemærkninger, at der ofte benyttes skagler, som slædehundene står på under deres ophold. Denne tøjring kræver imidlertid, at slædehundene har et stabilt hierarki indbyrdes, så de ikke pådrager sig skader ved slåskampe eller ved sammenfiltring af skaglerne. Stk. 5 tager i øvrigt højde for, at lænkning af slædehundene, når de er på slæderejser, ikke kan etableres på samme måde, som når slædehundene står på deres faste hundepads. Bestemmelsen fastsætter krav til en rejsekæde og fastsætter, at rejsekæden skal sikre fri bevægelighed for slædehundene, og at denne rejsekæde ikke må benyttes til permanente ophold og kun under slæderejser, f.eks. fangstture og turistture.

§14 stk. 2: Hvis halsbånd er med en bredde på 2 cm – vil det ikke mere være muligt at bruge små halskæder på 1 cm, som man som begyndelse bruger til hundehvalpe, og det er disse der bruges en hel del. Derfor anerkender vi ikke, at det lovgivningsmæssigt bestemmes at bruge halsbånd på 2 cm. (foto af halsbånd mindre end 2 centimeter vedlægges i sidste side).

Svar: Kravet om 2 cm bredde til halsbånd er begrundet i hensynet til slædehundenes dyrefærd og viger ikke for en praksis, hvorefter man begynder med 1 cm brede halsbånd, der passer til hvalpe og fortsætter brugen af disse mindre halsbånd, skønt hundene er blevet voksne.

§15: Det må understreges i loven, når hundeejeren har være på fangsttur og hunden er sluppet fri, at man passer på den, til den kommer tilbage i stedet for bare at aflive det.

Svar: Bestemmelsen understreger blot, at hunde, der uden ejerens hensigt er sluppet løs, straks skal indfanges.

§16 stk. 2: I den nye lov kan man se, når en hund har bidt en anden hund, skal den aflives. Det, der er generende er, at man ikke skelner mellem bidske hunde og hunde, der godt kan lide at slås. Hunde kan slås uden de er bidske. Det er almindeligt, at hunde bider når de slås, uden de er bidske.

Svar: Der er i bemærkningerne taget fyldestgørende højde for denne sondring, herunder at slædehunde er territoriale og indgår i et hierarki og forsvare deres plads.

§22: Det kan være vanskeligt at rejse i et langstrakt land. Hvis dyrlægerne skal til at behandle hunde med sår, vil det være modsat intentionerne om beskyttelse af hunde. Som eksempel, en hund er blevet bidt af en hunisbjørn og såret, skal hundeejeren kunne behandle hunden og ikke vente på dyrlægen kommer. Det er også allerede vanskeligt med bemanningen af dyrlæger.

Svar: Bestemmelsen skal sikre, at slædehunde er beskyttet mod operative indgreb fra lægfolk, herunder indgreb, der har til formål at ændre hundens udseende eller skyldes overtro, f.eks. at skære et stykke af halen af ved diarre eller øret af ved infektion. Derimod skal ejeren naturligvis gribe ind, hvis slædehunden er kommet til skade, f.eks. ved bid fra en isbjørn og vurdere om den skal aflives, hvis den ikke kan få dyrlægehjælp i rette tid. Departementet er klar over, at manglen på dyrlæger kan føre til beslutning om aflivning af hunden, hvis den vil lide unødigt uden hjælp.

§39, 4: Hvad der menes med ordet ”iluminani” må forklares nærmere hvad der menes.

§40: Vi er ikke enig i, at der skal laves regler for hundeslædevæddeløb som skal godkendes af dyrlægen. De væddeløb, som arrangeres af organisationen og foreningerne, foregår altid under iagttagelse af beskyttelse af slædehunde, passende, sikkert og ikke mindst under iagttagelse af bevarelse af vores kultur, da man skal kunne stole på arrangørerne. Derfor må en sådan bestemmelse tages ud af loven.

Svar: Regler er begrundet i hensynet til slædehundenes dyrevelfærd og erfaringer fra tidligere hundeslædevæddeløb.

§40, 5: Vi vurderer, at det ikke er passende, at dyrlægen skal bestemme, hvor mange man må have med, når man passerer mål under væddeløbet. Dette er begrundet i, at det er arrangørernes ansvar, pligt og opgave er, at de hunde, der undervejs er nødt til at blive skåret fri, skal tilbage deres ejere.

Svar: Der henvises til Departements svar under § 40.

§42: Vi vil kræve, at Naalakkersuisut med brug af § 42 laver en dopingliste for slædehunde.

Svar: Der gives netop hjemmel til, at der udarbejdes en sådan.

§43: Vi kræver, at man ikke kun giver dyrlægerne forpligtelse for dette, men at man foretager dette i samarbejde med organisationen. Grunden til dette, at organisationen altid er opmærksom hvor der er sygdomsudbrud, og allerede giver forbud mod deltagelse.

Svar: Veterinærmyndigheden er øverste faglige myndighed på området og træffer som sådan afgørelse efter bestemmelsen.

§44: Det skal ændres fra 4 timer til 12 timer. Erfaringerne viser, at nogle hunde først indfanges dagen efter hundeslædevæddeløbet.

Svar: Det er netop derfor, reglen er blevet skærpet - ud fra et dyreværnsmæssigt hensyn.

§48 imm. 2: Denne formulering: ”naalliutsinnissaa pitsaaliorniarlugu” må rettes til ”naalliutsinnissaa pinaveersarniarlugu”.

Qeqqata Kommunua har følgende bemærkninger

Qeqqata Kommunua har fået udsat høringsfristen til 9. november 2021, hvor deres bemærkninger vil blive skrevet ind.

Qimmeq-projektet, Ilisimatusarfik, Grønlands universitet, har følgende bemærkninger

”Forslaget søger at tilgodese opretholdelsen af den grønlandske slædehundekultur samtidig med at man beskytter den grønlandske slædehund. Det er positivt. Samtidig er det vigtigt at understrege at en grundlæggende forudsætning for lovforslagets heldige effekt på en ”sunderes slædehundebestand” ikke er opfyldt, nemlig adgangen til dyrlægehjælp i hundeslædedistrikterne. Det er uheldigt og det betyder i praksis bl.a. at hundeejernes erfaringsbaserede kurering af syge og sårede hunde kriminaliseres uden at der stilles et alternativ til rådighed.

I indledningen til ”Bemærkninger til forslaget” står der:

”Dernæst er regelsættets opgave at beskytte den grønlandske slædehund som race i en tid, hvor bestanden igennem de senere år har været støt nedadgående som følge af bl.a. sygdomsudbrud, samt ændringer i livsstil og klima, der har ført til øget brug af snescooter på bekostning af hundeslæde samt indskrænkning af havisen.”

Af dette fremgår det, at denne nye lov ikke kan stå alene, hvis slædehunde og kulturen omkring den skal beskyttes. I anbefalingerne fra Arctic Nomads (2017) og Qimmeq Projektet (2020) fremhæves flere tiltag, der kan bidrage til udviklingen af en bæredygtig slædehundekultur og som alle kræver politisk handling:

- 1) Uddannelse af den næste generations slædehundekørere. Mange børn og unge i Grønland vokser i dag op uden mulighed for oplæring i hundehold og slædekørsel. Denne uddannelsen kan grønlandske efterskoler, værksteder, skoletjenester mv bidrage med, hvis de får opbakning og støtte.
- 2) Beskyttelse af hundeslæden som transportmiddel mod konkurrence fra snescootere. Still og roligt udkonkurreres trofæjagt med hundeslæde, hellefisketransport med hundeslæde mv af den mere effektive snescooter. Det er nødvendigt at lave positiv forskelsbehandling af brugen af hundeslæden.
- 3) Etablering af et slædehunderåd med deltagelse af blandt andet erfarne stemmer, der kan rådgive politikere m.fk. om de små og store forhold omkring slædehundekulturen, der er så vigtigt for dens bæredygtige udvikling.

- 4) Den eksisterende mangelfulde dyrlægedækning i Grønland og mangelfulde forsyning af hundemedicin til byer og bygder skal søges afhjulpet, for eksempel gennem telemedicin og etablering af efteruddannelsesmuligheder.
- 5) Etablering af slædehundecenter eller en slædehundehøjskole, hvor viden om hunden og kulturen skabes og formidles.

Svar: Departementet vil arbejde videre med disse anbefalinger i den fortsatte lovproces.

Avannaata Kommunia har følgende bemærkninger

Der indgår flere stavfejl og trykfejl i dokumentets danske udgave. Der benyttes forskellige begreber til beskrivelse af slædehunde i lovforslaget. Der bør her anvendes det samme begreb gennem forslaget. Ellers er beskrivelsen ”slædehund” benævnt i §2 overflødig. Det undrer også, at Qeqqata Kommunia er opført som Qeqatta Kommunia. Sådanne skrivefejl burde være fanget i en stavekontrol. Dette anbefales udbedret. Det anbefales ligeledes, at den grønlandske version på tilsvarende vis kvalitetssikres.

Svar: Departementet tager bemærkningerne til efterretning.

§4 Til stk. 1. Der findes ikke længere en veterinærmyndighed i slædehundedistriktet til at foretage de nødvendige beslutninger, eller varetage indgående klager jf. §4, stk. 3. Dette forekommer ikke fagligt forsvarligt, at Naalakkersuisut ikke har sørget for at ansætte en fagligt uddannet myndighedsperson til varetagelse af forholdene omkring de mange grønlandske slædehunde i slæde distriktet set i lyset af, at der er uddannet myndighedspersonale til stede i kommunerne uden for slædedistriktet.

Svar: Departementet tager bemærkningerne til efterretning, og kan oplyse, at selvstyret generelt har vanskeligheder med at rekruttere dyrlæger til Veterinærmyndigheden.

§5 Til stk. 1. Det er meget omfattende beføjelser, at Veterinærmyndigheden uden retskendelser har adgang til både offentlige og private ejendomme samt lokaliteter og transportmidler. Det undrer også, at Veterinærmyndigheden har adgang til dokumenter. Vil det sige, at Veterinærmyndigheden har adgang til alle offentlige IT-systemer og borgernes PCere, private sociale netværk, osv.? Det fremgår, at bemærkningerne, at proportionalitetsprincippet skal iagttages; men det bør undersøges, om dette er i overensstemmelse med Retsplejeloven for Grønland fra 2016.

Svar: Veterinærmyndigheden har alene den i § 5, stk. 1 nævnte adgang i forbindelse med sin tilsynsfunktion efter loven og skal identificere sig overfor ejer eller dennes familie før tilsynet kan udøves, og kan således ikke blot tiltvinge sig adgang som antydnet af kommunen. Derudover bestemmes det udtrykkeligt, at det som udgangspunkt kun er veterinærmyndigheden, der har denne kompetence, samt at den skal udøves under iagttagelse af proportionalitetsprincippet.

Til stk. 2.

Veterinærmyndigheden kan udstede en konkret, tidsbegrænset bemyndigelse til personer, der skønnes egnede, til at skaffe oplysninger efter stk. 1. Det fremgår ikke af bemærkningerne, om personer, som er skønnet egnede skal kunne legitimere sig. Dette bør være et krav i loven på linje med kravet i §5, stk. 1. Det anbefales således, at både §5, stk. 1 og stk. 2 uddybes, da der åbnes op for mistolkning og selvtægt. Tidsperioden for, hvor der gives tilladelse er uklar, og det anbefales at denne præciseres til, hvor vidt den kun gælder den enkelte sag, eller om den gives for en enkelt dag/uge m.v. Det anbefales også, at det i loven uddybes, hvor, og hvornår denne paragraf kan anvendes.

Svar: Personen, som Veterinærmyndigheden kan bemyndige til at skaffe oplysninger efter stk. 1, skal også identificere sig, og Departementet har tilføjet en sætning herom i bemærkningerne under stk. 2. Derudover finder Departementet, at bemærkningerne er tilstrækkelig tydelige i angivelsen af bemyndigelsens tidsudstrækning og dens konkrete karakter, ved sygdom og fare for smitte: "En bemyndigelse skal være konkret og omfatte en specifik handlebeføjelse til det enkeltstående tilfælde og meddeles personer, der skønnes fagligt kvalificerede til at udføre opgaven. Bemyndigelsen kan ikke være tidsbegrænset."

§6 Til stk. 1. Det fremgår, at slædehunde udelukkende må holdes i slædehundedistriktet i Grønland. Denne paragraf beskriver at slædehunde kun er lovlige inden for slædehundedistriktet i Grønland. Dette åbner op for misfortolkning til, at slædehunde er ulovlige at holde i Danmark, eller andre dele af verdenen.

Svar: Det er ikke ulovligt at udføre grønlandske slædehunde udenfor Grønland. De må blot ikke tilbageføres til Grønland.

Paragraffen omtaler lovlig/ulovlig ind- og udføring af slædehunde, men beskriver ikke hvad dette er. Det anbefales derved, at denne paragraf skal indeholde en bestemmelse, der tillader, og beskriver hvad en lovlig udførelse af slædehunde indebærer.

Svar: Der fremgår af § 7, stk. 5, hvorefter lovlig transit kan ske i forbindelse med f.eks. slædehundevæddeløb, såfremt ejeren har fået særlig tilladelse hertil af Veterinærmyndigheden.

§7 Til stk. 4. Det fremgår, at hvis der er sket flytning af slædehunde uden anmeldelse i overensstemmelse med stk. 1 og 2, kan kommunalbestyrelsen meddele påbud om, at de tilflyttede slædehunde skal flyttes fra byen eller bygden eller til en midlertidig, isoleret hundepads, som kommunalbestyrelsen anviser, når der er tvivl om tilflyttede slædehundes vaccinationsstatus, ID-mærkning eller ejerforhold. Udgifter forbundet med flytning af slædehunde påhviler slædehundeejeren. Der mangler en tidshorisont om, hvor lang tid har hundeejer til at flytte sine

hunde. Spørgsmålene er også, at hvis ikke hundeejer flytter sine hunde, har kommunalbestyrelsen herefter ret til at gennemtvinge en tvangsflytning, eller i værste tilfælde, aflive hundene?

Svar: Tidshorizonten afhænger af ejerens forhold, men hvis kommunalbestyrelsen skønner, at ejeren ikke agter at efterleve påbuddet, vil den kunne lade slædehundene omregistrere til ny, egnet ejer eller foranstalte deres aflivning for ejers regning, jf. § 49.

Dette skal uddybes yderligere, hvad kommunalbestyrelsen kan gøre for at sikre imod smittespredning m.v. Det anbefales, at der indføres en bestemmelse om identifikation, når Veterinærmyndigheden uddeleger kompetence til Kommunalbestyrelsen.

§8 Til stk. 1. Det fremgår, at i tilfælde af tvivl om en slædehunds oprindelse, bør det præciseres om kommunalbestyrelsen kan påkræve, at der udføres DNA-test på slædehunden. Det anbefales at der inkluderes et afsnit, om hvorvidt der kan forekomme erstatning for udførte DNA-tests, og uretmæssige aflivninger, der må forekomme i forbindelse med sager om en slædehunds oprindelse.

Svar: Der er ikke hjemmel til at kræve slædehunden DNA-testet, men Naalakkersuisut kan iflg. stk. 3 fastsætte nærmere regler om dokumentation. Ejer har bevisbyrden, samt afholder udgifter i forbindelse med dokumentationen.

§10 Til stk. 1. Den laveste alder for at kunne holde hunde, har indtil nu været 16 år. Hvorfor er denne hævet til 18 år? Og hvilket grundlag ligger bag denne beslutning?

Svar: Alderen er hævet af hensyn til slædehundens dyrevelfærd, som kræver en vis modenhed hos ejeren. Dog kan børn under 18 år holde slædehunde under forældre eller værgers opsyn og ansvar.

§11 Til stk. 2. Det anbefales at fjerne litra 3, da dette forhold allerede er tilstrækkeligt gældende i stk. (Hvorfor bruges tal og ikke bogstaver, hvis der er tale om litra?).

Svar: Kravet om daglig fodring skønnes nødvendigt af hensyn til at tydeliggøre ejerens ansvar for at behandle sin hund domsorgsfuldt iht. Dyreværnsloven.

Til stk. 4. Det anbefales den tilføjelse, at ansvaret for aflivning af hunde, pålægges ejeren.

Svar: Der er ikke noget til hinder for at ejeren afliver hvalpe under 6 uger i tilfælde af moderdyrets død.

§12 Til stk. 4 og 5. Indholdet i Stk. 4 og 5 er i praksis det samme, og bør indskrives under samme stk. Det anbefales at paragraffen uddybes, for at sikre imod skader mod andre dyr og mennesker, der kan forekomme i forbindelse med løse hunde på hundeplassen.

Svar: Departementet er uenig, og har ikke yderligere bemærkninger.

§13 Til stk. 1 og 2. Beskrivelsen af bevægelsesarealet er for upræcis. Der er sat krav til bevægelsesarealets bredeste punkt, men ikke til det smalleste. Dette åbner op for tilladte arealer til hundehold, der ellers er for smalle eller for små til hundehold. Det anbefales, at kravene til bevægelsesarealet ændres til en bevægelsesdiameter på minimum 6 meter, for at sikre at hunden har et tilstrækkeligt stort areal at bevæge sig rundt i. Til stk. 3. og 4. Disse er overflødige, da der benyttes ”bør” i beskrivelsen. Stk. 3-4 anbefales derfor fjernet.

Svar: Reglerne i stk. 1 og 2 er udformet, så de opfylder de dyreværns-mæssige kriterier for den forsvarlige behandling af dyr og samtidig tager højde for praktisk, mulige forhold. Departementet er uenig i bemærkningerne vedr. stk. 3-4.

§15 Til stk. 2. Fremlysning af hunde bør kun ske i tilfælde, hvor ejerskab af den indfangede hund er ukendt. Det anbefales derved, at dette stk. ændres til, at hunden kun skal fremlyses i tilfælde hvor ejeren er ukendt.

Svar: Der kan forekomme tilfælde, hvor ejeren er bortrejst og det er nødvendigt at give offentligt varsel, så andre evt. kan kontakte ejeren, da konsekvensen er indgribende.

Til §§ 15 og 19 Det anbefales at §§ 15 og 19 samles under én paragraf.

Svar: Det giver god mening at samle de to bestemmelser, og Departementer har derfor rykket § 19 op under § 15, så den nu er blevet § 16.

§17 Til stk. 5. Dette krav er i strid med persondataloven, og bør administreres på anden vis, da der ikke kan stilles krav til offentliggørelse af navn og telefonnummer på den enkelte hundepads. Dette anbefales derved ændret til, at der skal angives ID-nummer for den enkelte hundepads, som kommunalbestyrelsen kan benytte til at identificere og lokalisere hundepads. Oplysninger på den enkelte hundeejer og -plads, kan herefter registreres internt hos kommunalbestyrelsen. Dette vil forhindre at der offentligt kræves oplyst personlige oplysninger på den enkelte hundepads. Det anbefales, at der indskrives, at den enkelte hundeejer kan oplyse private oplysninger og at Kommunalbestyrelsen som minimum synligt skal oplyse en kontaktperson fra kommunen samt hundeholdets ID-nummer på hundeholdet på hver hundepads.

Svar: Bestemmelsen kræver blot, at ejerens navn og telefonnummer fremgår, så man kan komme i kontakt med vedkommende, når det er nødvendigt iflg. loven, og Departementet mener ikke, at det strider mod persondataloven.

Til stk. 6. Dette forhold bør uddybet, da det åbner op for stor misfortolkning af, hvad der må forefindes på pladsen, og hvad der kategoriseres som ”renholdt” og ”ryddelig tilstand”. Dette forhold bør indeholde i en bekendtgørelse, som enten hjemler en kommunal vedtægt om renhold

eller, at det anbefales kommunerne at regulere dette forhold igennem et kommunalt affaldsregulativ. Ligeledes anbefales det, at der tilføjes, at der ikke må findes løse genstande på hundeplassen, som kan være til skade for hundene (f.eks. knive, økser, glasskår m.v.)

Svar: Departementet har ikke yderligere kommentarer.

§18 Til stk. 1. Der er angivet en periode, hvor anvendelse af hundeejer er tilladt. Denne periode er for generel til brug i hele slædehundedistriktet. Denne burde være afhængig af den geografiske placering, da forholdene for hundeejer er meget forskellig, alt efter hvor nordligt man befinder sig. Denne paragraf anbefales derved ændret til at skulle tilpasses de lokale forhold, og skal fastsættes efter den geografiske placering for hundeejer.

Svar: Kommunalbestyrelsen kan i den kommunale vedtægt tilpasse reglerne, så de i højere grad tager højde for lokale forhold.

Til stk. 5. Denne bestemmelse omhandler samme forhold som i §17 stk. 5, og er ligeledes i strid med persondataloven. Der henvises til tidligere forslag for §17 stk. 5.

Svar: Departementet henviser til sit svar under § 17, stk. 5.

§19 Det anbefales at denne paragraf samles med §15, da disse omhandler de samme punkter.

Svar: Se under denne.

§21 Det undrer, at alle disse detaljerede bestemmelser indgår i et lovforslag og ikke i et forslag til en bekendtgørelse, der normalt danner udgangspunkt for kommunale vedtægter. Love vedtages af Inatsisartut og indeholder formålsbeskrivelse og de helt grundlæggende bestemmelser inden for området. En bekendtgørelse gennemfører eller udfylder en lovs regler. En bekendtgørelse har hjemmel i en lov og henviser til denne lov. En bekendtgørelse er bindende for borgere, virksomheder og myndigheder. I bekendtgørelsen kan der indgå bestemmelser om kommunale vedtægter, idet en bekendtgørelse hjemler kommunale vedtægter.

Svar: Departementet har samlet disse krav i lovteksten fremfor en bekendtgørelse for at sikre ensartede regler i slædehundedistrikterne.

§22 Til stk. 1. og 2. Disse bestemmelser dikterer, at det kun er en dyrlæge, eller godkendt sundhedsfagligt personale der må give medicinsk behandling til slædehunde. I dette beskriver paragraffen også at mindre behandlinger i form af ormekur, penicillin m.v. kun må gives af en dyrlæge eller godkendt sundhedsfagligt personale. Dette bør indskrives således, at mindre behandlinger som disse, også kan foretages af hundeejer. Det anbefales at der findes en bedre

løsning for adgang til medicin, da veterinærmyndigheden på nuværende tidspunkt ikke kan stå for medicin, da der ikke forefindes en veterinærmyndighed med placering i slædehundedistriktet, og det i denne situation ikke er muligt for hundeejerne at få adgang til medicin. Der rejses her problemstillingen, at Selvstyret aflønner Veterinærmyndigheden mens køb og salg af medicin er et privat anliggende. Selvstyret pålægger derfor den/de selvstyreansatte dyrlæge/r, at de skal oprette en privat dyrlægepraksis for at kunne servicere Selvstyrefunktionen med medicin.

Svar: Bestemmelsen skal sikre en dyreværnsforsvarlig behandling af slædehunde og gøre op ned tidligere praksis som f.eks. klipning af tænder, men Departementet er bekendt med de udfordringer, der følger af den periodiske mangel på dyrlæger.

§26 Til stk. 1. Af Stk.1 fremgår: ”Ejeren skal ligeledes melde alle ændringer i sammensætningen af sit hundehold til kommunen samt ændringer i sine kontaktinformationer”. Denne sætning bør flyttes til §25 stk. 1, som omhandler registrering af hunde. §26 omhandler vaccinationer, hvilket ikke bliver omtalt i den førnævnte sætning. Det anbefales også at den førnævnte sætning ændres, så det kun er hunde og hvalpe der er over 8 uger gamle, der registreres.

Svar: Sætningen er placeret under denne bestemmelse for at sikre, at den nationale dyredatabase kan holdes opdateret i forhold til antal slædehunde og deres vaccinationsstatus.

§28 Til stk. 2. Den afsluttende sætning for stk. 2 fremstår meget inkonsekvent og forvirrer, hvorfor den bør omskrives.

Svar: Bestemmelsen var ikke blevet renskrevet, og er hermed blevet korrigeret.

§37 Denne paragraf anbefales omskrevet, da der altid er risiko for at slædehundene kommer til skade, uanset om der er tale om hundeslædevæddeløb, eller almindelig hundeslædekørsel. Denne bør derved omskrives til, at der skal sikres minimal risiko for skader.

Svar: departementet mener, at dette ligger implicit i bestemmelsens ordlyd.

§38 Til stk. 1. Der beskrives et forbud, men henviser ikke til hvilket forbud, eller hvilken paragraf. Dette skal inkluderes for at sikre imod forvirring.

Svar: Der henvises til forbuddet i foregående paragraf, hovedreglen.

Til stk. 4. Denne bestemmelse anbefales omformuleret, da denne er en gentagelse af §7, omkring flytning af hunde. Denne bør derved omformuleres til at der skal gives tilladelse fra kommunen, der afholder hundeslædevæddeløbet.

Svar: Departementet finder det relevant at understrege her.

§40 Det undrer, at bestemmelser for regler omkring hundeslædevæddeløb indgår i denne lov. Dette bør præciseres i en bekendtgørelse som hjemmel for vedtægter for hundeslædevæddeløb, og ikke under en Inatsisartutlov omkring hold og beskyttelse af slædehunde i Grønland. Jf. også kommunens kommentarer til §21.

Svar: Departementet henviser til sit svar under § 21.

§43 Det anbefales at der indskrives en tilføjelse, der tillader forbud for flytning af hunde til væddeløbsbyen, fra udvalgte områder. Dette vil kunne sikre imod risiko for smittespredning, sygdomsudbrud, blanding af hunderacer m.v. I forbindelse med førnævnte tilføjelse, kan dette inkluderes under et nyt kapitel, med selvstændig overskrift.

Svar: Denne mulighed foreligger i § 7.

§44 Den angivne periode for indfangning af fritskårne slædehunde på 4 timer, bør først starte ved hundeslædevæddeløbets afvikling, da hundeslædevæddeløb ofte kan strække sig ud over denne tidsfrist.

Departementet er uenig.

§48 Denne paragraf beskriver påbud og forbud, men beskriver ikke hvilke påbud og forbud den omhandler. Dette skal inkluderes, da nogle påbud og forbud ikke kan afvikles inden for 72 timer.

Svar: Påbud er nærmere reguleret i § 4.

§49 Gælder denne paragraf kun for påbud og forbud givet jf. §4, eller også påbud og forbud givet jf. §48? Hvis ikke §48 er inkluderet herunder, bliver §48 overflødig. Paragraffen skriver følgende: ”Såfremt dette ikke er muligt, kan Kommunalbestyrelsen eller Veterinærmyndigheden foranstalte slædehundens aflivning for ejers regning.” Denne skrivelse, giver administrative rettigheder til to forskellige myndigheder. Der bør altid kun være én ansvarshavende myndighed, for at forebygge modstridende beslutninger.

Svar: § 4 regulerer myndighedsfordelingen mellem Kommunalbestyrelsen og Veterinærmyndigheden, samt deres kompetence til at udstede forbud og påbud, og § 48 angiver et varsel ifm. et påbud/forbud og § 49 sanktionen.